

Curierul Adventist

*Organ al Cultului Creștin A. Z. S. din
Republica Socialistă România*

ANUL LV
IANUARIE — FEBRUARIE
1973

Iubiți frați și stimabile surori,

Iubiți frați colaboratori,

In mod imperceptibil, anul 1977 ne-a cuprins în călătoria lui în timp și spațiu. Timpul, acest etalon al vremelniciei noastre se derulează din ce în ce mai grăbit, deși vine din infinit și merge... în infinit.

Cărările vieții noastre pasagere sînt înscrise însă într-un timp dat, enorm de restrîns, infinit de mic, în raport cu veșnicia și de aici, îndreptățita rugă a dulcelui cîntăreț al lui Israel, David: „Învață-ne să re numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă” (Ps. 90, 12). Iar înțeleptul Solomon, sublinia în dreptul nostru ca oamenii ai credinței: „Pe cărările neprihănirii este viață și pe drumul însemnat de ea nu este moarte” (Prov. 12, 28).

Un alt an își deschide acum frumoasele lui pagini nescrise înaintea noastră. Îngerul însărcinat să ia note, este gata să consemneze totul cu credincioșie. Cursul faptelor noastre va hotărî cele ce vor fi notate de către acesta. Putem face ca viața noastră ce urmează, să fie bună sau rea. Faptul acesta va determina — pentru noi — dacă anul 1977 în care am pășit, va fi sau nu un an fericit și binecuvîntat, așa cum ne-am urât, cu toată dragostea, unii altora. Stă în puterea noastră să-l facem astfel pentru noi, cum și pentru cei din jurul nostru.

Să îngăduim ca răbdarea, îndelunga răbdare, bunătațea și dragostea, să devină o parte a ființei noastre; și atunci, orice lucru curat, plăcut și vorbit de bine, va ajunge la maturitate în experiența noastră.

Și pentru anul în care am pășit, îngerii lui Dumnezeu așteaptă ca să ne arate calea vieții veșnice. Să fie hotărîrea noastră, acum, la acest început de an nou, să alegem calea neprihănirii, să fim serioși și plini de iubire, ca viața spirituală a niciunui dintre noi, să nu se dovedească a fi o... greșală. Să pășim înainte pe treptele noului an plini de curaj sfînt, lăsînd ca lumina viețuirii noastre **IN ADEVĂR** (Ioan 17, 17) să strălucească, pentru ca cuvintele inspirate ale apostolului Ioan să exprime și-n dreptul nostru, realități cotidiene — „V-am scris... fiindcă sinteți tari și ați biruit pe cel rău” (1 Ioan 2, 14).

Un nou an a început. În viața ta de creștin, de mărturisitor al adevărului divin, care a fost raportul cuprins în cărțile cerului, din cursul anului ce a trecut?

„Dă la o parte”, spune serva Domnului „toate pretențiile și toate afecțiunile tale superficiale. Acționează în mod natural, simplu. Fii credincios adevărului în orice gînd, cuvînt și faptă și în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de sine. Niciodată nu trebuie să uităm că natura morală are nevoie să fie însoțită, să fie susținută de o continuă veghere și o necurmată rugăciune. Atîta vreme cît vom privi la Domnul Isus, vom fi în siguranță. Dar în momentul cînd vom începe să ne gîndim la sacrificiile pe care le-am făcut, la... „dificultățile împinate”, începînd să simpatizăm cu... noi înșine înăltîndu-ne în... ochii noștri, atunci am pierdut încrederea în Dumnezeu și sîntem în primejdie din punct de vedere spiritual”.

Să nu uităm că Biserica lui Dumnezeu trebuie să fie curată, desăvîrșită, fără pată și sfințită pentru Dumnezeu. Iar cei ce o compun, membrii Bisericii lui Dumnezeu, stau ca reprezentanți ai cerului — de aceea, Domnul și Mintuitorul nostru așteaptă să ma-

nifeste prin poporul Său harul și puterea Sa. Noi trebuie să mergem în mod individual cu Dumnezeu și să vorbim cu El. Atunci, influența Evangheliei lui Hristos, în toată valoarea ei, se va vedea în viața noastră.

Dumnezeu ne-a chemat la mîntuire și la slujire. Dar solia nu este ceea ce vorbim, ci ceea ce sîntem fiecare dintre noi. Să rugăm pe Bunul Dumnezeu ca în acest nou an, 1977, El să desăvîrșească în toți fiii credinței lucrarea mîntuirii Sale. „Dumnezeu”, spune marele reformator Luther, „totdeauna crează CEVA din nimic. De aceea trebuie să admitem, să fim gata a deveni nimic în ochii noștri”, ca Dumnezeu să facă „ceva” din noi. Pentru realizarea acestui deziderat, Domnul Hristos spunea: „Și învățați de la Mine căci Eu sînt blînd și smerit cu inima” (Mat. 11, 29). Și nu trebuie să uităm niciodată, că istoria marilor înfăptuiri pentru Dumnezeu nu poartă nici un nume.

De fapt, analizîndu-ne ca slujitori și copii ai lui Dumnezeu, ceea ce ne este necesar pentru desăvîrșirea noastră, imperioasă necesitate a vieții noastre spirituale, nu este necesitatea certurilor de cuvînt și nici a discuțiilor intestinale... Nu, categoric nu! Nu este nici nevoia de interpretare a profetiilor, așa cum mai consideră unii și alții, interpretări ce-și au rolul și importanța lor bine definită în viața credinței noastre... Ci, mai degrabă, se simte nevoia unei redescoperiri a iubirii lui Dumnezeu față de noi. Este imperioasă nevoie a unei noi revelații, în plinătatea, profunzimea și covîrșitoarea semnificație a crucii Domnului Hristos de pe Golgota. Și aceasta nu pentru „alții”, ci pentru noi, pentru noi păzitorii poruncilor lui Dumnezeu și pentru noi, slujitorii lui Dumnezeu. Să ajungem a înțelege ce însemnează **HRISTOS ÎN NOI — NADEJDEA SLAVEI**. Experiența profund spirituală a identificării noastre cu caracterul divin, a prezenței continue a lui Dumnezeu — prin Duhul Său cel Sfînt — în viața noastră (Galateni 2, 20) ne va duce la trăirea experienței pentru care atît de mult pleda marele apostol Pavel: „cunoașterea Domnului Hristos, a cunoaște dragostea lui Hristos, care este mai presus de orice, ca să putem astfel ajunge plini de toată plinătatea lui Dumnezeu (Filip. 3, 19). Facă Bunul Dumnezeu ca aceasta să fie experiența noastră spirituală, pentru anul în care am pășit, ca la încheierea lui să putem rosti împreună cu psalmistul:

„Binecuvîntează, suflete, pe Domnul,
și tot ce este în mine să binecuvînteze
Numele lui cel sfînt!
„Binecuvîntează, suflete, pe Domnul,
și nu uita nici una
din binefacerile Sale” (Ps. 123, 1,2).

Anul 1977 aduce cu sine bucuria împlinirii năzuințelor noastre naționale, dar și conștiența responsabilității ce o avem față de aproapele, față de societate, față de patrie. Să ne bucurăm cu țara întreagă pentru împlinirile făuritoare de neam și să fim o prezență activă în marea epopee a afirmării noastre creatoare, a edificării unei Româнії în plină dezvoltare.

Pentru noul an în care am pășit, Cuvîntul asigurații divine ne spune: „Eu voi fi cu tine... nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi... Întărește-te numai și îmbărbătează-te, lucrînd cu credincioșie după toată legea... nu te abate de la ea nici la dreapta, nici la stînga, ca să izbutești în tot ceea ce vei face” (Ioșua 1, 5,7).

D. Popa

Letopisețul

SUMAR

- Pagina președintelui
- Letopisețul Unirii
- Lumini din trecut
- Ploaia timpurie și târzie
- M. B. Czechowski
- Epistolă către Evrei
- În lumina adevărului
- Innsbruck noiembrie 1976
- Vizita
fr. E. Ludescher
- Arheologie biblică
- Sfirșit de cale
- Întrebări și răspunsuri
- Necrolog

„Unitatea națională fu visarea iubită a voievozilor noștri cei viteji, a tuturor bărbaților noștri cei mari, care întrupară în sine individualitatea și cugetarea poporului spre a o manifesta lumii. Pentru dînsa ei trăiră, munciră, suferiră și muriră. Pentru dînsa Mircea cel Bătrîn și Ștefan cel Mare se luptară toată viața lor îndelungată și traseră asupra-le năvălirea îngrozitoare a turcilor, pentru dînsa Mihai cel Viteaz cade ucis în cîmpul Turda, pentru dînsa Șerban Cantacuzino bea otravă, pentru dînsa Horia moarte cumplită pe roată suferă... Aceea ce voievozii noștri cei mari cu vitejia lor n-au putut, poporul armat și întărit de un principiu o va putea“. (1850)

Nicolae Bălcescu

„Pe lingă toate aceste radicale instituții, singurele cari ne pot regenera patria, apoi partida națională mai propune una, ca comună tuturor, ca cheia boltei, fără care s-ar prăbuși tot edificiul național; aceasta este Unirea Moldovei cu Țara Românească, o unire dorită de veacuri de toți românii cei mai însemnați ai aminduror Principatelor...“

(Din „Dorințele partidei naționale în Moldova“, august 1848)

„Inima poporului nu se înșală niciodată. Să ascultăm, fraților, inima poporului nostru; să ascultăm glasul și interesul nației noastre, care ne strigă neîncetat: Unire și Unire.“

Să gîndim că astăzi este ziua cea mai mare din veacul nostru, că astăzi nu numai că scriem, dar facem istoria țării noastre“.

M. Kogălniceanu

„Unirea României într-un singur stat nu este o idee numai în capetele cîtorva români prea înaintați, nu este o idee ieșită din dezbaterile de la '48

încoace; ea a fost sentimentul național în toate părțile României de cînd istoria a început a ne spune cîte ceva despre Dacia“. (1853)

Cezar Bolliac

„Ziua de astăzi este una din acele zile mari care hotărăsc uneori pentru vecie despre soarta unei nații...“

C. A. Rosetti

„În ochii mei, actul ce l-ați desăvîrșit, domnilor deputați de peste Milcov, este triumful unui princip mîntuitoriu ce visează cu tărie în inimile românilor, principiul frăției românești. El ne-a scăpat de perzare în trecut, el ne re-învie în timpul de față, el ne va duce la bine și la mărire în viitor“.

Alexandru Ioan Cuza

(către Deputația trimisă de Adunarea Electivă din București — 29 ianuarie 1859)

„Nu numai în privința limbei, ci și în aceea a teritoriului este absolutamente imposibil de a trage o linie de demarcațiune între moldoveni și munteni... moldovenii sînt munteni, muntenii sînt moldoveni, moldovenii și muntenii sînt transilvăneni, transilvănenii sînt moldoveni și munteni, iată singurul aspect adevărat și posibil al acestui majestuos tablou, de o unitate națională fără exemplu în analele lumii!“

Bogdan Petriceicu Hasdeu (1867)

„Primul și hotărîtorul pas spre unificarea statală l-a constituit unirea Moldovei cu Țara Românească, în ianuarie 1859. Victorie remarcabilă a maselor de țărani, meșteșugari, lucrători și tîrgoveți, a cărturarilor progresiști și patrioți, Unirea Principatelor a reprezentat actul care a pus bazele statului național român modern.“

Nicolae Ceaușescu

-unirii-

„Aniversarea împlinirii a 70 de ani de la răscoalele țărănilor din 1907 trebuie să fie un prilej de a sublinia mai mult atât importanța acestei răscoale în luptele de clasă din România, cât și întregul șir de răscoale și lupte țărănești — începînd din Evul mediu pînă în 1944 — care au demonstrat că țărănimea a reprezentat în România o puternică forță socială, revoluționară, aflată întotdeauna de partea progresului. Această aniversare trebuie privită în contextul unei mai bune clarificări atât a trecutului cît și a prezentului și viitorului, înțelegerii necesității de a întări și mai puternic alianța clasei muncitoare cu țărănimea, cu celelalte pături sociale, de a întări unitatea întregului nostru popor.“

Nicolae Ceaușescu

LUMINI DIN TRECUT

1907—1977

În pragul primăverii acestui an poporul român aniversază un eveniment memorabil care a înscris o pagină eroică, glorioasă în istoria luptelor sociale din țara noastră: împlinirea a 70 de ani de la marile răscoale ale țărănilor din 1907. Potrivit hotărîrii Conducerii de Stat, cinstirii acestei aniversări îi vor fi consacrate ample manifestări, adunări populare în toate reședințele de județ, sesiuni științifice, simpozioane, programe cultural-artistice; vor fi realizate filme artistice și documentare, vor fi elaborate lucrări literare și de artă, se vor edita antologii și volume de documente; în localitățile care au dat mari jertfe în timpul răscoalei, se vor ridica monumente.

În toate acestea își găsește expresie prețuirea Conducerii statului față de rolul istoric al țărănimii care, în decursul milenarei existențe a poporului nostru, a reprezentat vreme îndelungată forța principală a progresului economico-social, purtătoarea năzuințelor de li-

bertate și neatîrnare, a sentimentului de demnitate națională. Ducînd greul și dînd jertfele cele mai mari în bătăliile pe care poporul român a trebuit să le facă pentru apărarea libertății și neatîrnării gliei strămoșești, împotriva tuturor cotropitorilor, țărănimea s-a afirmat totodată ca o clasă socială revoluționară, ridicîndu-se în nenumărate rînduri la luptă împotriva împilării feudale.

La începutul secolului al XX-lea, exploatarea și asuprirea moșierească, silniciile și nedreptățile sociale, ajunseseră la extrem. Și a fost de ajuns o scînteie, fișnită în satul cu nume semnificativ — Flămînzii — pentru ca flăcările răscoalei să cuprindă, în primăvara anului 1907, întreaga lume a satelor din nordul Moldovei pînă în Mehedinți. Obida adunată vreme îndelungată în sufletele țărănilor s-a revărsat, precum lava clocotîndă a vulcanilor, peste conacele boierești, prefăcîndu-le în scrum.

Deși înecatâ în valuri de singe, — mii de țărani au fost ucîși cu tunurile sau de plutoanele de execuție — răscoala a avut profunde implicații social-politice și economice; ea a scos în evidență necesitatea imperioasă a înlăturării relațiilor feudale din agricultura României, a rezolvării problemei agrare în favoarea maselor largi țărănești, a dezvăluit pe larg marile energii revoluționare ale țărănimii. Solidarizarea activă manifestată de mișcarea muncitorească a vremii cu masele de răsculași, prevestea zorii alianței muncitorești-țărănești.

Răscoala țărănimii din 1907, a erătat totuși justețea scopurilor, maturitate, spirit de jertfă totală și a reușit, desigur cu un preț extrem de scump, să arate locul ce se cuvenea demnității țărănilor români. Pînă la acea lume „mai dreaptă, mai adevărată și mai frumoasă“, prevăzută de unul din istoricii epocii, mai era de străbătut încă un drum destul de anevoios și plin de tot felul de asperități. Trebuiau modificate concepții, erau necesare evoluții, se impuneau oameni cu vederi avansate și evenimente care să purifice sau să edifice opinia.

Adevărata rezolvare a problemei agrare, a problemei țărănimii în România a avut loc numai după 23 august 1944, după eliberarea țării, în contextul unor idei avansate și a unor condiții sociale schimbate din temelii.

Astăzi, rezultatele acestor prefaceri se văd materializîndu-se în nivelul înalt de viață al țărănimii noastre, în recoltele tot mai bogate și în modernizarea agriculturii noastre, care în contextul marilor prefaceri naționale, redau tabloul real al României Socialiste de astăzi.

Redacția

PLOAIA TIMPURIE

I 1. Ploile din Palestina ngerii cîntau plini de bucurie, anunțînd nașterea

Mîntuitorului, iar anunțarea lor prezice și încoronarea: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte”. Luca 2,14. La scurt timp după răstignirea Domnului Hristos, mulțimile uimite care sărbătoreau ziua Cincizecimii la templul de pe muntele Moria, au înțeles că prin revărsarea Duhului Sfînt, „Hristos a fost în adevăr glorificat, chiar cu slava pe care o avea la Tatăl din veșnicie”. Acolo, în înălțime, în templul acela mai mare decît al lui Solomon, sanctuarul ceresc, Domnul Hristos cel încoronat ca Rege-Preot „a primit toată autoritatea în cer și pe pămînt.” Apostolul Petru a spus auditorului său emoționat, că puterea aceea convingătoare și convertitoare pe care au simțit-o în inimile lor împovărate era o dovadă incontestabilă că la cererea Domnului Hristos, Dumnezeu a trimis Duhul Sfînt.

Anul agricol în Israel, cu cele două ploi de la semănatul semîntelor și de la recoltă, prefigurează revărsarea Duhului Sfînt. În timpul lunilor lungi și fierbinți ale verii, rar se întimplă să mai cadă vreo urmă de umezeală în țările din răsăritul Mediteranei și ca urmare apar crăpături mari în pămîntul pirjolit de soare. Însă odată cu venirea ploilor de toamnă, orice fiu al pămîntului pune plugul în mișcare, grăpează pămîntul reavăn și seamănă sămînța, deoarece agricultorii palestinieni știu că neglijarea pregătirii solului pentru semănarea semîncei însemnează lipsă de seceriș, indiferent cît de îmbelșugată ar fi ploaia.

În Palestina, anotimpul de creștere este cuprins între lunile de iarnă, cu ploi abundente, și ploile de primăvară, care

oferă umezeala necesară pentru ca gemenele griului să încolțească.

Scripturile folosesc termenii de „ploaie timpurie”, cînd se referă la ploaia care cade la vremea semănatului și „ploaie tîrzie”, cea care precede secerișul, pentru a ilustra cele două mari anotimpuri spirituale de înviore din timpul erei creștine.

Din punct de vedere istoric, ploaia timpurie a început să cadă la 50 de zile de la Sabatul pascal al anului 31 d. Hr., cînd cei 120 de ucenici au rămas în Ierusalim după înălțarea Domnului Hristos, pentru a face pregătirea inimii cea atît de necesară pentru primirea

făgăduinței revărsării Duhului Sfînt. De ce numai o parte din cei 500 care s-au întîlnit cu Isus pe muntele Galileii după învierea Sa, s-au împărțit de binecuvîntarea Cincizecimii din camera de sus? Ce a reținut pe ceilalți de la sărbătoarea acestei ocazii? Aceleași piedici care vor opri primirea reînviării ploii tîrzii, au împiedicat și pe primii creștini să se bucure de ploaia timpurie.

duți: „Secerișul a trecut, vara s-a isprăvit și noi tot nu simtem mîntuiți”. Ier. 8, 20.

Căderea ploii secerișului care duce la maturizarea roadelor Duhului Sfînt, va desăvîrși lucrarea planului de mîntuire, pus în aplicare de Dumnezeu, imediat după păcătuirea primilor părinți, Adam și Eva. Împuterniciți de Duhul Sfînt, vestitorii Evangheliei lui Dumnezeu vor vesti ultima invitație a cerului la ospățul nunții Mielului.

În lupta lui pentru suflete, Satana amăgește chiar și pe cei aleși cînd încearcă să minimizeze gravitatea păcatului.

Cu o îndeminare uimitoare Satan își desfășoară metodele care incurajează tărăgănarea. El știe destul de bine pentru ce n-au căzut ploile binecuvîntării făgăduite. El știe că numai Dumnezeu poate da ploaia tîrzie și că dacă Dumnezeu ar da această binecuvîntare unui popor nepregătît din punct de vedere spiritual, ar așeza pecetea aprobării Sale pe lipsa lor de stăruință.

Cel rău mai știe că în timp ce păcătoșii din Sion înăbușe muștrările de conștiință și că cel slab în credință ezită să se hotărască pe deplin, ploaia tîrzie nu poate cădea. Dumnezeu declară: „Acest popor are... o inimă răzvrătită; ...nici nu zice în inimile lor 'să ne temem de Domnul Dumnezeu nostru care ne dă ploaie, ploaie timpurie și ploaie tîrzie'”. Ier. 5,23.24 (vezi Ier. 3,2.3)

În Scripturi, Dumnezeu folosește fenomenele naturii pentru a ilustra adevărurile spirituale. Avertizarea „ceea ce seamănă omul va și seceră”, (Gal.

ȘI TÎRZIE

Biblia ne prezintă o îndrumare amănunțită cu privire la pregătirea deosebită ce se cere de la aceia care vor primi ploaia secerișului spiritual. Încă unii nu numai că nu vor primi binecuvîntarea făgăduită, ci se vor lîngui împreună cu cei pier-

6,7), subliniază certitudinea judecării. Apostolul Pavel insistă: „Cine seamănă în carne va... seceră în stricăciune; dar cine seamănă în Duhul... viața veșnică” vers. 8. Aceasta ne conduce să ne întrebăm: cînd va avea loc secerișul? (Mat. 13,39).

Capitolul 14 din Cartea Des-coperirilor lui Ioan, menționează șase îngeri, fiecare dintre ei având ceva de făcut în legătură cu ploaia secerișului. Primii trei, care într-un anumit înțeles simbolizează căderea ploii tirzii, se unesc cu biserica lui Dumnezeu să proclame avertizarea finală a Acestuia. Ca și tunetul și fulgerul care precede furtuna, aceste solii vestesc lucrarea secerișului.

Ceilalți trei îngeri au de a face cu stringerea roadelor secerișului. La revenirea Domnului Hristos cel de al patrulea inger se va auzi strigînd cu glas tare către Acela care șade pe nor: „Pune seceră și seceră... căci secerișul... este copt” (Apoc. 14, 15). Acesta reprezintă secerișul plin de bucurie al lui Hristos. Urmează al cincilea inger care poartă o seceră și este chemat, de un alt inger să seceră recolta celor pierduți pe care îi aruncă „în teascul miniei lui Dumnezeu” (Apoc. 14, 19), reprezentînd secerișul sumbru al păcatului.

Biblia ne mai vorbește despre „Nori... fără apă”, minai de vînturi de învățătură, și despre pomi ale căror fructe sînt veștejite, (Iuda 12, 13). Se pare că aceste figuri de stil descriu stările care rezultă dintr-o seceră spirituală nestînsă de ploaia înviorătoare. În felul acesta Dumnezeu avertizează pe slujitorii Săi să se depărteze de învățătorii a căror doctrină nu aduce nici o umezeală spirituală pentru a face ca sufletul să trăiască și să crească. „După roadele lor (sau lipsa lor de roade) îi veți cunoaște” (Mat. 7, 20). Dumnezeu a făgăduit că Duhul Sfînt va veni cu „revărsări” de binecuvîntare. Iar pomul de pe cîmp își va aduce rodul și pămîntul își va aduce sporul lui” (Ezech. 34.26.27).

Oamenii din Orientul Mijlociu vorbesc despre apă ca fiind „darul lui Dumnezeu”. Atît în Vechiul cît și în Noul Testament, apa simbolizează pe Duhul Sfînt. Prin profetul Isaia, Dumnezeu a făgăduit „voi turna apă peste cel care însețează și potop de ape peste pămîntul uscat. Voi turna Duhul Meu peste sămînța ta”. Is. 44,3. Isus

în templu a strigat: „Cine crede în Mine, după cum zice Scriptura, din inima lui vor curge riuri de apă vie”. Ioan 7,38. În această împrejurare, după cele spuse de apostolul Ioan, Domnul Hristos a vorbit despre Duhul Sfînt (vers. 39).

Prosperitatea materială a lui Israel depindea de căderea ploilor timpurii și tirzii la vreme, însă căderea acestor ploii în providența lui Dumnezeu, depindea de ascultarea lui. Această prosperitate pămîntească a lui Israel reflecta de fapt starea lor spirituală. Prin Moise Dumnezeu a sfătuit stăruitor pe poporul Său: „Dacă veți asculta de poruncile Mele... să iubiți pe Domnul, Dumnezeul vostru și să-I slujiți din toată inima voastră și din tot sufletul vostru... Vă voi da ploaie țării voastre la timp potrivit, ploaie timpurie și ploaie tirzie”. Deut. 11.13.14.

Dumnezeu n-a anulat această condiție. Pentru a primi binecuvîntările spirituale, Biserica de astăzi trebuie să dovedească ascultare din iubire. La timp potrivit, ploile cădeau atunci cînd Israel împlinea condițiile. Tot astfel Duhul a venit asupra celor 120 în camera de sus și a înzestrat tînăra biserică cu vigoare și zel, atunci cînd ei au îndeplinit condițiile prescise.

Este un lucru cert faptul că fără de Duhul Sfînt, biruința ucenicilor lui Hristos devine o imposibilitate. Serva Domnului făcea foarte clar acest lucru cînd spunea: „Păcatul s-a adunat timp de veacuri și nu i se poate rezista decît prin puterea Duhului Sfînt, a treia Persoană a Dumnezeirii... Un alt spirit trebuie manifestat;

căci esența răului a lucrat pe toate căile, iar supunerea păcatosului față de înrobirea satanică era uimitoare”.

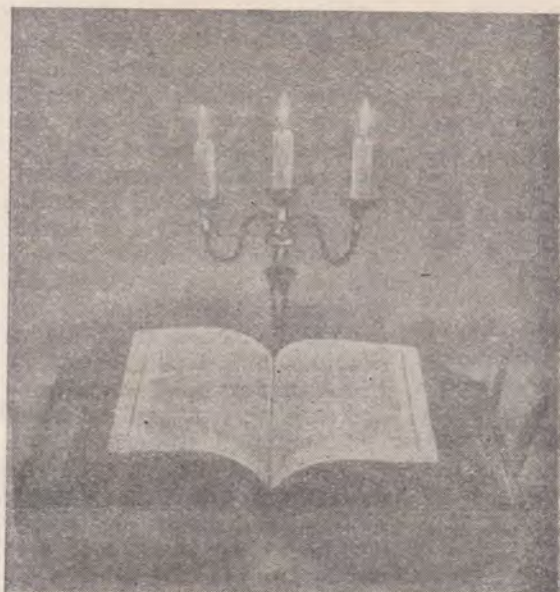
Frămîntările și nemulțumirile aprige din rîndul diferitelor formațiuni religioase arată că noile presiuni ale păcatului vor produce o tensiune puternică asupra creștinilor, care pentru a rămîne loiali față de Dumnezeu, trebuie să reziste acestor presiuni. „Duhul care lucrează acum în fiii neascultării” va lucra, cu toată puterea cu semne și minuni mincinoase... pentru ca toți acei care n-au crezut adevărul să fie condamnați” (Efes. 2,2; 2 Tes. 2,9—12). Un val de păcat amenință să înghită pe ucenicii lui Dumnezeu din ultimile zile... Răul se ridică la o înălțime fără precedent. Toți, în afară de acei care sînt plini de Duhul Sfînt, vor îmbrățișa apostazia.

Solul lucrat de către agricultorul palestinian reprezintă propriile noastre inimi; sămînța este Cuvîntul lui Dumnezeu. Alegoria ne învață că, indiferent cît de puternică este revărsarea Spiritului lui Dumnezeu, nu va rezulta nimic bun afară de faptul că terenul înțelenit este cultivat. Semănarea sămînței cere o prezență corectă la adunare, o menținere cu conștiinciozitate a altarului familiar, un studiu mai pătrunzător al Scripturilor, precum și o rugăciune și veghere zilnică care cere prezența Duhului Sfînt, în inimă. În felul acesta sufletul devine impresionabil față de Duhul Sfînt, pietrele de poticnire sînt adunate, iar buruienile, spinii și mărciniile ispitelor sînt îndepărtați.

Biserica, umplută cu binecuvîntările ploii tirzii, va triumfa în mod glorios. Proorocul Isaia scria: „În vremea aceea Odrasla Domnului (Biserica) va fi plină de măreție și slavă și rodul... va fi plin de strălucire și frumusețe. Și cel rămas în Sion... se va numi sfînt, oricine va fi scris printre cei vii la Ierusalim”. Is. 4,2.3 (vezi T.V. 485 engl.).

Pastor,
N. Dumitrescu

ÎN LUMINA ADEVĂRULUI

Inspiratul profet, Isaia, ne face o caldă și duioasă invitație: „Veniți, casă a lui Iacov, să umblăm în lumina Domnului”. Is. 2,5.

Dacă întunericul, mediul preferat al răufăcătorilor, reprezintă neștiința, răul, viciul, josnicia, nedreptatea, păcatul etc., în scrierile sacre, lumina este folosită adesea pentru a simboliza adevărul, înțelepciunea, binele, dreptatea, bucuria, viața, iubirea, „tot ce este curat, tot ce este vrednic de primit, tot ce este vrednic de iubit, orice faptă bună și orice lucru demn de laudă” (Filip. 4,8), precum și pe Dumnezeu, „Tatăl luminilor”, de la Care primim „tot ce ni se dă bun și orice dar desăvârșit” (Iacov 1,17).

Lumina, izvor de frumusețe, energie și viață, fără de care lumea s-ar prăbuși în haos, o găsim mereu asociată cu prezența lui Dumnezeu. Primele cuvinte ale lui Dumnezeu, raportate în cartea adevărului, au fost: „Să fie lumină!” Cînd sufletul păstorului din Madian era chinuit de gânduri negre, Domnul îi vorbește dintr-un rug aprins (Ex. 3,1—5). Lumina ce învăluia Muntele Sinai, emanînd de la Supremul Legiuitor, a împrumutat strălucire feței lui Moise. În lumină se descoperea Răscumpărătorul, deasupra

Legii și harului vegheate de cei doi heruvimi de aur, și printr-un stîlp de foc și-a călăuzit poporul prin noaptea pustiei. La nașterea Mîntuitorului, dealurile Betleemului au fost inundate de lumină ca și muntele unde, mai tîrziu, fața Lui strălucea ca soarele. O puternică lumină a provocat marea cotitură din viața lui Pavel (Fapte 9,3) și tot lumina prezenței lui Dumnezeu a umplut celula unde apostolul Petru aștepta în liniște securea călăului (cap. 12).

Arătînd spre astrul zilei, a cărui strălucire împrumuta templului scinteieri de basm, Isus declară solemn: „Eu sint Lumina Lumii. Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric ci va avea lumina vieții”. Ioan 8,12. El coborîse de bună voie de la Cel „Care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia” pentru a ne descoperi „lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu”, adevărul mîntuirii, dragostea neegoistă și neprihănirea, descoperite în viața Sa.

„În El era viața și viața era lumina oamenilor” și „roada luminii stă în orice bunătate, neprihănire și adevăr”. Ioan 1,4; Efes. 5,9. De asemenea, „în El sînt ascunse toate comorile științei și înțelepciunii” (Colos. 2,9) și din acest motiv, Cuvîntul

Său, învățătura Sa, constituie pentru cel credincios, cel mai bun îndrumător pe drumul vieții (Ps. 119, 105).

A umbla în lumina Domnului însemnează a trăi potrivit învățăturilor Cuvîntului Său, exemplificate în viața Mîntuitorului nostru. Cu alte cuvinte, a trăi prin orice cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu, urmînd porunca, încrezîndu-ne în făgăduință, nutrînd idealul, manifestînd spiritul, primînd puterea și dezvoltînd caracterul Domnului Hristos.

Deși nu trebuie să subestimăm importanța descoperirilor și științei omenești, în materie de credință e necesar să subliniem că păcătosul are nevoie de o înțelepciune și o putere la care nu poate ajunge numai prin cercetările sale. Chiar în chestiuni de importanță vremelnică omul este mereu nevoit să-și revizuiască, să-și corecteze și adesea să-și schimbe radical unele păreri socotite multă vreme sigure. Cu cît mai puțin competent este el să vorbească despre originea și destiul său, despre rostul existenței sale, despre măsura binelui și răului, despre originea răului, căile fericirii și felul în care se raportează el la veșnicie! În aceste probleme noi nu putem ști sigur decît ceea ce Atotștiutorul ne descoperă.

Este adevărat că întotdeauna lumea și-a avut înțelepții ei. Dar, în măsura în care ideile lor exprimă adevărul, ele reflectă ceva din înțelepciunea infinită, după cum luna reflectă o parte din lumina soarelui. „Fiecare perlă a cugetării, fiecare scînteiere a inteligenței este de la Lumina Lumii”.

Cînd sufletul este pătruns de sinceritate și dragoste de adevăr, „după cum o floare se întoarce către soare ca razele sale să o poată dărui cu strălucirea frumuseții, tot astfel sufletul se va întoarce după Soarele Dreptății ca lumina cerului să poată înfrumuseța caracterul cu grațiile caracterului lui Hristos”.

Imaginați-vă o convorbire cu o ființă inteligentă și bună, născută odată cu lumea, care

Cel ce a inspirat Biblia, Moise declară: „Înainte ca să se fi născut munții, înainte ca să se fi făcut pămîntul și lumea, din veșnicie în veșnicie Tu ești Dumnezeu... Înaintea Ta, o mie de ani sînt ca ziua de ieri...” Ps. 90,2.4. **El intruchipează absolutul în știință, iubire și putere. Știința noastră față de a Lui e ca o luminare pilpiindă față de mărețul soare. El Se oferă să ne învețe, acolo unde mintea omenească s-ar frămînta în zadar; să ne ia de mină cînd puterile noastre sînt sleite; să ne toarne dragostea Lui în inimă, cînd, conștienți de slăbiciunile noastre, cerem mila Sa binevoitoare.**

E adevărat că Dumnezeu nu a descoperit în primul rînd adevăruri de utilitate practică. N-a revelat de exemplu proce-

Dumnezeu care cunoaște totul, știe ce ne-ar putea servi spre cel mai mare bine. El a descoperit tocmai acele adevăruri de care omenirea avea mai mare nevoie. De aceea, în loc ca Isus să explice misterul luminii fizice, El spunea: „Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric...” În loc să facă mai fertile ogoarele Palestinei, El declara: „Eu sînt pîinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămînzii niciodată” Ioan 6,33. În loc să dea femeii samaritene apa care s-o scutească de a mai veni la fîntînă, îi oferi apa vieții spirituale. El pune curăția morală mai presus de plăcere; iubirea, mai presus de avere; dezrobirea de păcat, mai presus de alte libertăți și decît sănătatea fizică; dragostea de adevăr, mai presus de satisfacerea poftelor.

Dumnezeu a creat lumea în șase zile — și era foarte bună — dar a avut nevoie de mii de ani și L-a costat un sacrificiu nemărginit pentru izbăvirea ei din păcat pentru a salva valorile spirituale ce stau la baza cîrmuirii Lui: respectul față de adevăr, iubirea, libertatea de alegere etc. De aici rezultă că valorile spirituale, de care Isus S-a preocupat și pe care le-a accentuat, au prioritate. Planul de mîntuire prevede tocmai armonizarea păcătoșului cu Dumnezeu.

În starea lui decăzută, păcătoșul nu e dispus să primească lumina cerească. Pentru a alege lumina, trebuie un efort de voință, un act de renunțare, o atitudine de lepădare de sine. Cel ce nu e dispus să plătească prețul acesta și să rămînă consecvent pe noua cale, se condamnă la degradare. Dorința de bine și simțul de dreptate cu care a fost înzestrat chiar în starea decăzută ca o premiză a reabilitării lui, vor fi înăbușite treptat de preferințele păcătoase. Întunericul devine mediul său preferat, iar receptorii luminii spirituale se atrofiază neconștient. În momentul în care cineva își înăbușe o convingere de dragul unei plăceri păcătoase, începe o parțială ruinare a vederii spirituale care, printr-o continuă împotrivire, ajunge la o totală orbire. Cînd

timp de milenii ar fi studiat și și-ar fi însușit diferite ipoteze și concepții pe care le-ar fi experimentat cu rîvnă. Cîte idei, teorii și concepții ale noastre ar fi infirmate de el! La cîte teze, susținute cu înflăcărare de noi ar zîmbi cu îngăduință! Cît de dornici am fi să-i punem întrebări care frămîntă omenirea de veacuri, și cu cîtă atenție l-am asculta! Fără îndoială, după întîlnire am simți nevoia să spunem: „Am vorbit fără să le înțeleg, de minuni care sînt mai presus de mine și pe care nu le pricep” (Iov 42,3).

Privilegiul nostru, rareori fructificat îndeajuns, este mult mai mare decît acesta. Despre

dee de fertilizare a solului și de ameliorare a plantelor, spre a preveni astfel spectacolul sumbru al foamei. N-a făcut cunoscut rețetele de preparare a medicamentelor împotriva bolilor incurabile, spre a curma astfel suferințele a milioane de oameni. A trecut sub tăcere secretul energiei atomice și nu a dezvăluit proiecte tehnice de o nebănuită perfecțiune!

Desigur, El putea face aceasta. Dar, oare, omul ar fi dat cea mai bună întrebuintare acestor descoperiri? Nu cumva ar fi fost folosite mai mult spre blestem decît spre binecuvîntare? Cum ar fi întrebuintat omenii economia de timp?

strălucirea cade pe ochi orbi și apelurile în urechi surde, se împlinește groaznică prezicere : „Într-una veți auzi și nu veți înțelege, într-una veți vedea și nu veți pricepe.” Isa. 6.9. **Păcatul ajunge astfel să întunece mintea, să împietrească inima și să corupă voința, anihilând puterea de alegere. Pentru o asemenea persoană nu se mai poate face nimic ; ea și-a ucis simțul moral, a distrus mijloacele de comunicare cu cerul, a comis păcatul împotriva Duhului Sfânt.** (Aceasta va fi starea după încheierea harului. Dar nu încheierea harului va determina starea lumii, ci starea ei va face necesară încheierea harului, a cărui prelungire va deveni inutilă.)

Deși pare ciudat, vremurile de mare iluminare determină la mulți o adâncă degradare morală. Căci, dacă adevărul primit în inimă și trăit în viață, înobilează, respingerea lui are rezultate contrarii. Efectele luminii sînt în funcție de felul cum folosește omul libertatea de alegere : „Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui pămîntescă, va secera din firea pămîntescă putrezirea. Cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică.” Gal. 6,7,8.

Ilustrarea acestui adevăr plin de solemnitate îl găsim în experiența conducătorilor iudei de pe timpul Mintuitorului. „Adevărata lumină care luminează pe orice om venind în lume... a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit”. Ioan 1,9,11. „Căci oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină ca să nu i se vadă faptele. Dar oricine lucrează după adevăr vine la lumină”. Ioan 3,20,21. „Măcar că făcuse atîtea semne înaintea lor, tot nu credeau în El.” Ioan 12,37. Nici minunile Sale, nici caracterul Său, nici chiar învierea Sa din mormînt, n-au fost pentru ei doyezi con-

vingătoare. S-a împlinit ceea ce Domnul Isus spusese cînd a dezvăluit urmările activității Sale : „Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată : ca cei ce nu văd să vadă și cei ce văd să ajungă orbi.” „Și judecata stă în faptul că odată venită lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunecatul decît lumina, pentru că faptele lor erau rele”. Ioan 9,39 ; 3,19.

În timp ce iudeii pretindeau mereu că nu s-a dat răspuns la întrebarea : „Cine ești Tu ?” prin întreaga Sa viață, Isus dezvăluia tuturor, originea, caracterul și misiunea Sa. (Ioan 8,25). În timp ce ei spuneau în inima lor : „Nu vrem ca Acesta să domnească peste noi”, cu durere și profundă duiosie, Isus îi avertiza : „Lumina mai este puțină vreme în mijlocul vostru. Umblați ca unii care aveți lumină ca să nu vă cuprindă întunecatul : cine umblă în întunec, nu știe unde merge”. Ioan, 12,35.

Stimați frați ! Scumpul nostru Mintuitor ne îndeamnă și pe noi cu aceeași stăruință gîngășă : „Deșteaptă-te, tu, care dormi. Scoală-te din morți și Hristos te va lumina”. Efes. 5,14. Cînd „întunecatul acopere pămîntul”, poporul Domnului este invitat : „Scoală-te, luminează-te, căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine”. Is. 61,1. „Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm de faptele întunecului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să trăim frumos ca în timpul zilei...” Rom. 13,12. „Luceafărul de dimineață” așteaptă permisiunea să-și facă apariția în sufletele noastre. El ne-a chemat „din întuneric la lumina Sa minunată” să putem fi numiți „fii ai luminii, fii ai zilei”, reflectînd strălucirea caracterului Său ca să fim „lumina lumii”. El dorește să creștem ca lumina zilei, spre

punctul cel mai înalt al strălucirii. (Prov. 4,18). „Veniți, casă a lui Iacov, să umblăm în lumina Domnului !” De ce să obosim îndelunga răbdare a lui Dumnezeu ? De ce să ne expunem unei împietririi totale ? Este oare nevoie de atîtea argumente pentru a ne convinge că lumina este mai de dorit decît întunericul ? Cine ar putea măsura paguba unui suflet nemintuit ?

„Dacă umblăm în lumină... avem părtășie unii cu alții și singele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat.” 1 Ioan 1,7. Cît de importantă este această părtășie ! Stînd alături inimă lîngă inimă, împărtășind aceleași convingeri, animați de aceleași idealuri, însuflețiți de același Spirit, ce influență ar putea exercita aceasta asupra semenilor noștri ! Pămîntul s-ar lumina de slava lui Dumnezeu, lumea ar avea prilejul să cunoască pe urmașii Celui ce a creat lumina !

Să încetăm a umbla în lumina tăciunilor aprinși de noi ! (Is. 50,11). Să renunțăm la îndreptățirea noastră de sine, la mîndrie și la încercarea de a ajunge destul de înțelepți și buni prin propriile noastre puteri ! Să-I îngăduim Mintuitorului să-și trăiască viața în noi, umblind în lumina care se revarsă de pe Golgota, care umple pămîntul și universul.

„Ferice de poporul care cunoaște sunetul trâmbiței și care umblă în lumina feței Tale Doamne”. Ps. 89,15.

„Cine dintre voi se teme de Domnul să asculte glasul Robului Său ! Cine umblă în întunec și n-are lumină, să se încreadă în numele Domnului și să se bizuie pe Dumnezeul Său.” Is. 50,10.

Pastor
Moldovan Aron

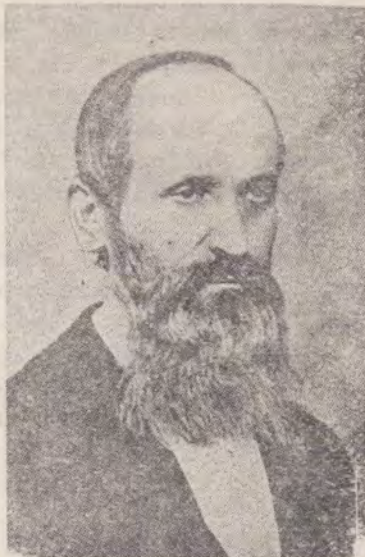
MIHAI BELINA CZECHOWSKI

1818 — 1876

Considerațiuni generale

În numărul 9—10/1976 al revistei noastre, în scurtul raport al lucrărilor „Simpozionului Advent Internațional M. B. Czechowski” ocazionat de împlinirea a o sută de ani de la moartea acestuia, arătăm că începând cu nr. 1—2/1977 al revistei noastre „Curierul Adventist”, vom începe publicarea unei biografii mai cuprinzătoare a celui ce a fost Mihai Belina Czechowski, primul pastor adventist care propovăduiește Evanghelia în Europa, iar în perioada anilor 1869-1875 face același lucru în țara noastră, fapt de o deosebită importanță istorică pentru Biserica A.Z.S. din România.

Începând cu acest articol, mă voi strădui să prezint cititorilor noștri o biografie mai cuprinzătoare a acestui pionier al Bisericii Advente, folosind pentru această lucrare materialul documentar și referatele prezentate la acest Simpozion, rezultat al cercetărilor ce s-au făcut în ultimii ani, de către un valoros grup de bărbați ai bisericii noastre, printre care amintim pe: R. L. Dabrowski, redactor „Znajkow Czasu” Polonia; Jacques Frei, pastor Zürich, Elveția; Z. Lyko, secretar al Uniunii A.Z.S., Polonia; Giuseppe De Meo, profesor și redactor, Italia; K. F. Müller, curator Centrul de Studii E. G. White, Anglia; Alfred Vaucher, profesor emerit, Franța; G. Oosterwal, profesor Andrews University, U.S.A., și B. B. Beach, secretar al Diviziunii A.Z.S., Nord-Europa — cărora le aduc și pe această cale mulțumiri pentru materialul pus la dispoziție cu ocazia acestei lucrări și care ne ajută să putem avea un tablou clar al primului pastor adventist care a prezentat sôlia adeventă.

M. B. Czechowski

M. B. Czechowski se naște într-o familie romano-catolică și timp de aproximativ 33 de ani ai vieții sale rămîne un devotat și credincios slujitor al Bisericii Romano-Catolice.

În ciuda opoziției părinților săi, în anul 1835, la vârsta de 17 ani intră într-o minăstire. În anul 1843 este hirotonit ca preot catolic. La 1850, după 7 ani de activitate părăsește preoția, iar în anul 1851 se retrage din Biserica Catolică.

Putem pe bună dreptate afirma — fără nici o îndoială — că Biserica Romano-Catolică a jucat un rol important în formarea spirituală a lui M. B. Czechowski. Cît de mare a fost acest rol? Desigur, numai analizînd viața și activitatea sa în condițiile istorico-sociale ale timpului său, vom putea avea un răspuns clar la această întrebare, condiții ce au influențat profund personalitatea acestui bărbat.

Pe lângă evenimentele istorice de la sfîrșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolu-

lui al XIX-lea din Polonia și Europa, pentru înțelegerea mai profundă a personalității lui M. B. Czechowski, este interesant de reținut cîteva date și în legătură cu starea spirituală a bisericii în timpul lui Czechowski.

După dezvoltarea impresionantă a culturii poloneze din timpul renașterii, considerată „epoca de aur”, cultura a fost martora unei perioade de stînjitor regres. Aceasta a început cu influența iezuită și dezvoltarea contra-reforme.¹⁾ Cînd în apusul Europei războaiele religioase au fost oprite prin pacea de la Westfalia din anul 1648, în Polonia a început „războiul sfînt” împotriva ereziei. Într-o asemenea situație, veacul iluminismului a venit în Polonia cu o considerabilă întîrziere și n-a putut produce roadele corespunzătoare.

Istoricul J. Uiminsky, caracterizînd starea spirituală a Ducatului Varșoviei spunea: „Declinul vieții religioase și al obiceiurilor s-a remarcat atunci cu acuitate în întreaga națiune”.²⁾ La fel se prezenta situația și în regatul Poloniei înainte de insurecția din noiembrie. Același istoric sublinia existența unui declin al disciplinei bisericești și a dezintegrării în rîndul clerului.³⁾

Religia sentimentelor prevala, iar credințioșii se concentraseră asupra ritualurilor mai mult decît asupra realizării unor exemple curente de moralitate.

Nu mult deosebiți au fost și anii dintre insurecții (1830-1864). Aceasta a fost o perioadă de teamă și luptă continuă. Au fost zilele primilor ani de viață și activitate a lui M. B. Czechowski. În această perioadă Czechowski slujește 15 ani ca preot romano-catolic

(1835-1850). „Să fim oare surprinși că sufletul acestui preot tînăr a fost mișcat la vederea nedreptăților, a fanatismului, a degradării pînă acolo că s-a hotărît să facă un dramatic apel înaintea șefilor săi erarhici?”⁴⁾

În lucrarea „O experiență de 15 ani ca preot și cleric romano-catolic” publicată de M. B. Czechowsky la Boston, S.U.A., în anul 1862, autorul ne-a lăsat un important document cu privire la problemele vieții spirituale ale timpului său — elementele sărăciei spirituale ca: fanatismul, formalismul, declinul vieții morale, indiferența față de interesele naționale, etc. etc.

Văzînd și trăind aceste stări de lucruri, conștiința sensibilă a lui Czechowski a reacționat critic. Nu trebuie să fim surprinși de faptul că această critică a atins un punct așa de înalt, încît s-a hotărît să „caute adevărul”.

Czechowski n-a fost un caz izolat. Ca el a fost un mare număr de omeni. Printre ei au fost figuri de bărbați care au apărut ideile progresiste, naționale, chiar și dintre protestanți. Mulți au găsit în principiile bisericii advente idealurile lor și s-au atașat acesteia, mișcare neo-protestantă reformatoare, care urmărește reînvierea curăteniei apostolice în doctrină și viață religioasă.

Această incursiune în istoria timpului cu situațiile ei caracteristice, ne va îngădui să înțelegem mai bine viața și activitatea acestui bărbat, produs al timpului său, pe care Dumnezeu l-a folosit pentru vestirea Evangheliei Sale în Europa.

Prima perioadă a vieții 1818-1851

În cele ce urmează vom prezenta o schiță sumară a primilor treizeci și cinci de ani ai vieții lui Mihai Belina Czechowski, așa cum sînt prezentați chiar de el în autobiografia sa pe care o publică în anul 1862 în America cu titlul: „Evenimente palpitate și instructive”, cum și în lucrarea amintită în paginile de mai sus: „Experiența de 15 ani a unui cleric catolic”.

În lucrările lui, adevărate documente ale epocii respective, Czechowski ne prezintă o descriere inspiratoare a unui om a cărui statornicie și continuă căutare a adevărului l-au așezat pe drumul care avea să facă din el un pionier al soliei advente pe continentul European.

Mihai Czechowski, blazonul „Belina”, s-a născut la 25 septembrie 1818 în satul Sיעiechowice, județul Olkusz, voivodatul Cracovia, în Polonia. Pînă în 1835, scria el „am învățat în Cracovia. În 1835 am simțit un puternic îndemn să închin viața mea cauzei lui Dumnezeu și aceasta ca urmare a ascultării unei emoționante predici ținută de un preot franciscan, care scotea în evidență zelul și viața sfîntă a Sf. Francisc, maestrul lui”⁵⁾. Deși a avut de înfruntat opoziția puternică a părinților, care aveau pentru fiul lor alte planuri, în cele din urmă intră în mînăstirea Stopnica. Despre convingerile lui religioase din timpul acesta, Czechowski avea să scrie mai tîrziu: „...în timp ce mă găseam în rugăciune tainică, care îmi era așa de scumpă, la ceasurile obișnuite, mi se părea că un zel deosebit pusese stăpînire pe mine. Aceasta a fost urmată de niște stări suslețești deosebite... În legătură cu faptul acesta, am trăit o deosebită bucurie și predarea mea față de împlinirea vrei Domnului Isus... completă și fără de rezervă: „Niciodată în viața mea n-am fost așa de umilit”⁶⁾.

După un an petrecut la Stopnica, unde intră la 14 septembrie 1835, (rapoartele noviciatului Liber Noviciatus Stopnicansis, arată pentru anul 1835, diferite etape ale noviciatului său. La Stopnica el și-a luat numele de Cyprian), Czechowsky a fost trimis la o altă mînăstire, la Pinczow. Aici, atestările documentare existente (Liber Monumentorum Seu Archivum Conventus Pinczoviensis) ni-l prezintă pe Czechowski pe lista studenților umaniști în anii 1836—1837. După doi ani, datorită unor situațiuni asupra cărora nu există o claritate deplină, după multe discuții, el

se mută și-și reia cursurile la mînăstirea Przyrow. Aici el rămîne ca novice un an și trece la Ordinul Franciscan Regulat — Bernardini. La Przyrow el și-a luat numele de Matei. Concomitent cu noviciatul său, el s-a pregătit pentru un curs de filozofie la mînăstirea Piotrkow. Studiile celor trei ani la școala teologică condusă de mînăstire s-au încheiat prin primirea „celor patru ordine minore”, urmate de hirotonirea lui ca subdiacon și diacon. Rapcartele „Archivum Conventus Petricoviensis”, menționează hirotonirea lui Czechowski ca diacon în 1842. 7). Studiile lui s-au încheiat cu un curs de teologie dogmatică și după ce și-a trecut examenul, la data de 25 iunie 1843, a fost hirotonisit preot, în cadrul unei ceremonii solemne, ce s-a ținut în biserica Sf. Cruci din Varșovia, biserică ce există și astăzi restaurată, și care te impresionează prin strălucirea și masivitatea ei.

După hirotonire, Czechowski s-a întors la Przyrow, unde a fost pus să învețe pe tinerii clerici, în perioada cînd aceștia erau novici. Din acest moment, în mintea și inima tînărului preot încep să se frîmînte unele probleme din viața spirituală și morală a bisericii și a slujitorilor ei. Din această perioadă ne-a rămas constatarea lui și anume: „...ceea ce presupuneam că este o devoțiune adevărată, nu era decît curată ipocrizie.”⁸⁾

Devoțiunea lui personală față de Dumnezeu, cum și poziția lui față de starea morală și spirituală a clerului din Przyrow au fost curînd probate. Rezultatul... demisia lui Czechowski din postul său.

Plecarea lui Czechowski s-a produs într-un timp de mari frîmîntări, sub conducerea rev. Piotr Sciegienny. Avem toate motivele să tragem concluzia că M. B. Czechowski a sprijinit aceste reforme.

Czechowski pleacă spre Cracovia, dar mai înainte de a ajunge în acest oraș, și-a vizitat părinții. Teama de arestare a pus capăt șederii sale la părinți și pentru un timp

Czechowski s-a hotărît să locuiască la Cracovia. În aceste împrejurări el s-a hotărît să viziteze Roma.

Plecarea lui Czechowski din mînăstirea de la Przyrow va constitui un punct de cotitură în viața lui, îl va trece prin diferite situațiuni în tot continentul European, Anglia și America.

În anul 1843, preotul franciscan Mihai Belina Czechowski, și-a început călătoria lui la Roma, pe care — în cea mai mare parte — o face pe jos prin Ungaria. Din cauza unor tulburări politice dezlănțuite la data aceea în Europa, el se reîntoarce pentru un scurt timp în Polonia și vizitează pentru ultima dată pe părinți. Această călătorie este tipică pentru spiritul său îndrăzneț, căci a trebuit să treacă frontiera fără pașaport și din cauza vederilor sale politice, să fie mereu în alertă. Iată, în cele ce urmează, descrierea celei de a doua încercări de a merge la Roma.

„În ziua de 24 decembrie, în jurul orei șapte p.m. am plecat. A fost o despărțire dureroasă. Totuși, perspectivele unei reîntîlniri nu prea îndepărtate, sentimente pe care le nutream reciproc, au avut darul să ușureze acest moment al despărțirii, care din nefericire a fost definitivă.

„Am plecat călare însoțit de un om, mergînd de-a lungul unui drum îngust ce mergea paralel cu șoseaua, pînă am trecut dincolo de bariera Cracoviei, în vecinătatea unui pod peste un afluent al Vistulei. Am dat drumul însoțitorului meu și în întunericul nopții, după o oarecare ezitare, m-am hotărît s-o iau la stînga, cînd, după ce am făcut cîțiva pași am trecut pe lîngă un soldat din gardă care m-a acostat cu cuvintele: „Cine-i acolo? „Om bun am răspuns eu, și m-a lăsat să trec.

„Am ajuns în curînd în satul Pobiednik, unde mi-am dat imediat seama unde mă aflam. Ținta mea, era acum să trec podul de care vorbeam mai înainte, fără să fiu simțit, ceea ce nu era un lucru ușor, ba chiar pri-

mejdios. Un alt drum mi se părea mai ușor și mai sigur. În apropiere era un palat cu o frumoasă grădină cu pomi. Între această grădină și podul peste care trebuia să trec era un cîmp deschis unde credeam că mă pot descurca mai sigur. M-am hotărît să merg pe acest drum și ca atare am sărit gardul grădinii. Dar abia am pus piciorul în grădină, cînd lătrațul furios al unor cîini de pază m-au făcut să mă îndoiesc de reușita planului meu. Ca să scap de cîini m-am suit într-un copac, unde am rămas pînă ce cîinii au renunțat a mă mai lătra și au plecat. Am coborît în cea mai mare grabă și tirîndu-mă am ajuns în partea dinspre cîmp a grădinii, am sărit gardul și am mers mai departe spre pod. La pod însă am văzut un ostaș de pază.

„Noaptea era foarte întunecoasă și pentru că trebuia neapărat să ajung de partea cealaltă a podului mai înainte de a se lumina de ziuă, am început să mă tirăsc pe mîini și pe genunchi, pînă cînd am constatat cu groază că am atins cu mîna bocancii ostașului din post, care din fericire pentru mine, adormise. M-am tirît mai departe și cînd am considerat eu că am ajuns la jumătatea podului, m-am ridicat și am fugit cu toată puterea. Abia am ajuns dincolo, că în urma mea se auzea deslușit o zarvă mare. Noaptea ce-a mai rămas am petrecut-o într-un han, iar dimineța am mers mai departe spre Cracovia la unchiul meu, căruia îi făgăduisem că voi petrece sărbătorile Crăciunului“.

De reținut faptul că tatăl — Andrei Czechowski și familia acestuia au locuit lîngă satul Igolomia, la circa 30 km răsărit de Cracovia, de unde Mihai a pornit spre Roma.

Călătoria spre Roma a durat aproape 10 luni, Czechowski vizitînd cu ocazia aceasta mai multe țări, orașe, printre care Viena, Triest, Veneția, Padova, Ancona. În final, pe la jumătatea lunii octombrie 1844, a ajuns la Roma.

Călătoria aceasta către „cetatea eternă“ l-a ajutat să dobîndească cunoștințe și să aibă un tablou mai clar și mai de ansamblu al bisericii pe care încă o mai reprezenta. Cu privire la scopul vizitei sale la Vatican, Czechowski scria:

„Principala țintă pe care o urmăream prin vizita la Sfîntul Părinte, era ca să-i cer sfat și să-i aflu părerea cu privire la măsurile cele mai bune ce trebuiau luate pentru îndreptarea multor rele și astfel... să facem o reformă radicală.“⁹⁾

Cum era și firesc, în timp ce aștepta să fie primit în audiență de suveranul pontif, Czechowski și-a petrecut timpul vizitînd numeroasele biserici ale Romei, examinînd tradiții, relicve și istoria legată de aceste monumente ale Bisericii Romano-Catolice.

Primirea la „Sfîntul Părinte“ s-a făcut după ceremonialul cunoscut „căzînd în genunchi și plecîndu-mă cu fața pînă la pămînt, de cum am intrat în sala de audiență și pînă cînd am ajuns în fața lui sărutîndu-i, după datină, papucul.“ „La întrebarea ce anume doream să comunic, i-am prezentat un pachet scris în latină, care conținea diferite petiții și o relatare a stărilor de lucruri din biserică, cum și propunerile mele pentru remedierea lor.“¹⁰⁾

Atît vizita la Papa, diferitele contacte personale cu alți membri ai ierarhiei bisericești, cum și observațiile personale i-au arătat cît de pușin a realizat el cu această vizită. După un scurt timp de la audiența avută cu Papa Grigore al XVI-lea, lui Czechowski i s-a făcut propunerea să meargă la Ierusalim ca confesor al polonezilor ce se duceau în pelerinaj acolo. „Ierusalimul“, i se spunea, „este un al doilea paradis. Prinți și prințese, nobili și bogați vin foarte des acolo și se vor sponveni la Dvs. O să aveți destui bani și la încheierea timpului de șase ani vi se va acorda demnitatea de episcop“.¹¹⁾

Czechowski n-a primit oferta. Propunerea i-a fost reînnoită la începutul anului 1845, dar el a respins-o din nou.

Intre timp, i se oferă prilejul să călătorească în Franța, ca oaspete al prințului Adam Czartoryski al Poloniei, una dintre cele mai proeminente figuri politice poloneze în exil. La Paris, Czechowski a desfășurat o bogată activitate politică printre emigranții și exilații din Polonia. Deși activa ca preot la biserica Sf. Severin din Paris, el a rămas totuși activ în cadrul „Asociației Democratice Poloneze”, fapt atestat de documentele vremii.

Concomitent cu această activitate, din punct de vedere spiritual aici la Paris el era mereu în căutarea unei vieți religioase, „mai sănătoasă”. Dar nici aici n-a reușit să găsească acea credincioșie față de adevăr, acea curăție, simplitate și evlavie după care tindea. De aceea se îndreptă spre o mai strînsă comuniune cu Dumnezeu. Văzînd lupta sa lăuntrică, un prieten apropiat îl sfătuiește să „nu se uite la nimeni, ci să considere Biblia singurul său îndrumător.”¹²⁾

Cu recomandări de la prințul Czartoryski, la 20 iunie 1845, Czechowski s-a întors în Polonia. De acum evenimentele vieții sale se precipită vertiginos. Reîntors în Polonia, Episcopul din Wrocław (atunci Breslau) l-a numit într-o mare parohie, la Bogacice (Reichtal) ca asistent al rectorului Franciscus Hestel. Aici, preotul Czechowski pledează în favoarea temperanței, deschide calea studiului Bibliei în săli de lectură, organizează grupe de binefacere etc. Incepe să țină predici publice care după mărturisirea lui erau bine audiate. Iată ce scria el mai târziu cu privire la activitatea lui la Reichtal: „Am început să mă adresez întregii adunări, cam la trei mii de persoane, întrebîndu-i dacă cred în Cartea lui Dumnezeu, Biblia, dacă o citesc, dacă o studiază și dacă consideră că pot fi buni creștini și în același timp să fie și... bețivi... Astfel, cu ajutorul lui Dumnezeu, s-a început o reformă puternică... Trei mari și frumoase steaguri fluturau la fiecare biserică, arătînd că toată Comunitatea era înrolată sub

această nobilă emblemă a biruinței.”¹³⁾

Dar reformele sociale ale lui Czechowski la Reichtal n-au durat prea mult. După un an de slujire ca asistent al rev. Hestel, Czechowski a fost arestat pentru o presupusă activitate politică și închis la Poznan (pe atunci Posen). După luni de anchetă și închisoare este găsit nevinovat și eliberat, dar este deportat la Berlin. Curînd după aceea îl găsim la Hamburg, în orașelul Altona, de lângă Hamburg în parohia rev. Franciscus Willenborg. După o rămînire de patru luni aici, Czechowski răspunzînd unor invitații, pleacă în Anglia, la Londra; iar la 1 ianuarie 1848 revine la Paris.

Anul 1848 este anul marilor frămîntări sociale. La sfatul unchiului său Jan Nepomucen Janowski, Czechowski s-a amestecat în diferite activități politice printre emigranții polonezi. După căderea lui Louis Philippe, regele Franței și întemeierea celei de a doua republici, Czechowski ia parte la organizarea „armatei de eliberare”, armată înflăcărată de simțămînte revoluționare, așa cum se întîmpla în mai toate țările Europei. Această mică armată de polonezi de 500 de polonezi și 200 de francezi a fost trimisă să libereze Polonia. Czechowski era capelanul acestei armate. Armata este înfrîntă însă în lupta de la Miroslaw și Czechowski se întoarce la Paris. Aici, continuă — pînă în iulie 1849 — activitatea sa dar fiind acuzat de ieșuți „că tulbură ordinea și liniștea publică”, este obligat să părăsească Franța.

De la Paris, merge în Elveția și se stabilește la Lancy, o suburbie a Genevei, ocupînd slujba de capelan al Coloniei poloneze de acolo. În timpul șederii lui la Lancy, Czechowski învață meseria de legător de cărți, meserie care-i va fi de mare ajutor mai târziu. Decepțiile continue pe care i le-a pricinuit starea bisericii al căruia slujitor era, îl fac să se retragă din funcția de capelan de la Lancy, în anul 1850. Deși în 12 februarie 1848 la Paris a mai încercat să facă acest lucru, scriînd în acest sens Papei Pius al IX-lea,

cum și Generalului Ordinului Franciscan din Roma, se pare că nu a fost dezlegat de jurămîntul său la acea dată.

Hotărîrea lui de a apuca pe o nouă cale devine și mai proeminentă la data de 5 oct. 1850, cînd Czechowski se căsătorește cu Marie Virginie de la Voit. Curînd după nuntă merge în Belgia la Bruxelles unde se stabilește și se ocupă cu legatul cărților. După cîteva luni merge în Anglia, la Londra, cu intenția de a se imbarca pentru America — și în adevăr, după cîteva luni, Czechowski cu soția lui erau pe vapor cu destinația America. „După o călătorie a o mare furtunoasă care a durat 45 zile, familia Czechowski debarcă la New-York, în 1851.”¹⁴⁾

Așa se sfîrșește prima parte a vieții și activității acestui bărbat cu o energie uriașă, care nu poate rămîne mult timp într-un loc, mînat de pasiuni mistuitoare și în același timp contradictorii, dar stăpînit de dorința puternică de a găsi, de a trăi și promova simplitatea și puterea adevărului. În numerele viitoare, vom continua să urmărim viața acestui bărbat al lui Dumnezeu, în diferitele etape ale vieții sale.

D. POPA

- 1) — I. Tezbir — *Panstwo bez stosow* (Warsovia 1967) pag. 10 (R. Dabrowski — *Biografia pînă la 1851*)
- 2) — J. Uiminsky — *Historia Kosciola II/Opole/1960/pag. 370* (Idem)
- 3) — Idem — pag. 468
- 4) — Lyko — *M. B. Czechowski și Romano-Catolicii*, pag. 12
- 5) — M. Kozikowski op. cit. p. 14
- 6) — R. Dabrowsky — *M. B. Czechowski — Biografia pînă la 1851/pag. 2*
- 7) — R. Dabrowsky — op. cit. pag. 2
- 8) — M. B. Czechowski — „*Thrilling and Instructive Developments*” p. 35. 37
- 9) — R. Dabrowsky — *M. B. Czechowski — Biografia pînă la 1851, pag. 4*
- 10) — Idem. pag. 5
- 11) — Idem
- 12) — Idem
- 13) — *Thrilling and Instructive Developments*, p. 174/M.B.C.
- 14) — Idem, pag. 177—179

epistola

PREOȚIA DOMNULUI HRISTOS—PREOȚIA LUI MELHISEDEC

(Cap. 7)
Privire sinoptică asupra primelor
șase capitole

In primul capitol al epistolei către Evrei, apostolul Pavel prezintă pe Domnul Hristos ca fiind Dumnezeu; în cel de-al doilea capitol el arată că Fiul lui Dumnezeu a fost, de asemenea, om, devenind prin întruparea Sa, atât Fiul lui Dumnezeu cât și Fiul omului. În capitolul trei, apostolul Pavel face o comparație între Moise și Domnul Hristos, cu sublinierea faptului că Domnul Hristos este superior lui Moise. În cel de-al patrulea capitol, apostolul subliniază faptul că în timp ce Iosua a condus poporul Israel în Canaanul pământesc, cu toate acestea, el nu le-a dat, nu i-a condus și în odihna lui Dumnezeu, lucrare ce a revenit Domnului

Hristos să fie adusă la îndeplinire.

În capitolul cinci, apostolul Pavel începe să discute și să analizeze calitățile Domnului Hristos care îl califică pentru slujba de Mare Preot, dar autorul întrerupe această analiză, pentru a muștra pe cei cărora le era adresată epistola, pentru faptul că ei rămăseseră încă la hrana copilăriei spirituale, în loc să se hrănească cu o hrană mai consistentă, hrana maturității spirituale. El continuă, în capitolul șase, sfaturile sale, în care apostolul le atrage atenția ca nu cumva să ajungă să cadă de la credință. În ultima parte a acestui capitol autorul reia firul analizei de acolo de unde l-a lăsat în capitolul cinci și ne introduce

iarăși — în mod progresiv — în subiect, și anume, Domnul Hristos ca preot după rânduiala lui Melhisedec. Apostolul Pavel continuă acest subiect și în capitolul șapte, în care el enumeră șapte puncte ce demonstrează că Domnul Hristos și preoția Sa sînt superioare lui Melhisedec și preoției sale.

„În adevăr, Melhisedec acesta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului Prea Înalt, — care a întâmpinat pe Avraam cînd acesta se întorcea de la măcelul împăraților, care l-a binecuvîntat,

care a primit de la Avraam zeciuială din tot, — care, după însemnarea numelui său, este întâi, „Împărat al neprihănirii“, apoi și „Împărat al Salemului“, adică „Împărat al păcii“,

fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavînd nici început al zilelor, nici sfîrșit al vieții, — dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu, — rămîne în veac“ Ev. 7, 1-3.

Tot ceea ce cunoaștem — din punct de vedere istoric — despre Melhisedec, se cuprinde în cele trei versete din Geneza și un verset din psalmi (Gen. 14, 18-20; Ps. 110, 4). În general, despre majoritatea persoanelor menționate în Sfînta Scriptură, se dau unele relații legate de originea și familiile lor, dar despre Melhisedec noi nu cunoaștem nimic. Avînd în vedere că poporul iudeu acordă o mare considerație și cinste lui Melhisedec, nu este exclus ca aceștia să îi avut acces la unele informații pe care noi nu le avem.

către evrei

Versetul 1: Odată cu versetul unu, ne este prezentat Melhisedec, care era împărat al Salemului și în același timp, preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt: Abraam tocmai scăpase pe Lot, și cu această ocazie luase o bogată pradă de război. Întorcându-se spre corturile lui, Abraam a întâlnit pe Melhisedec, care îl binecuvîntă.

Versetul 2: Faptul că Abraam a dat cu această ocazie zecime lui Melhisedec, aceasta arată că patriarhul Abraam a recunoscut dreptul acestuia de a primi zecime, și de asemenea, că Melhisedec era un personaj cunoscut lui Abraam.

S-au făcut — pe parcursul timpului — discuții destul de mari cu privire la Melhisedec. Cine era el? Dar despre acest subiect, Biblia nu ne dă nici un fel de informații, în afară de cele pe care le găsim în Gen. 14, 18-20, cum și referințele pe care le găsim în epistola către Evrei. Sînt unii care cred că Melhisedec a fost Domnul Hristos; alții îl consideră ca fiind Duhul Sfînt materializat. Sînt unii care consideră că el era o ființă supranaturală, venită dintr-o altă lume.

În privința aceasta, ne situăm pe poziția că dacă ar fi fost important pentru noi a cunoaște totul cu privire la persoana lui Melhisedec, Dumnezeu ne-ar fi dat un potop de lumină cu referire la acest subiect, cu referire la acest personaj. Dar în lipsa unor asemenea informații, este recomandabil să dăm la o parte orice speculație și să-l acceptăm ca fiind un contem-

poran al lui Abraam, împăratul sau regele unuia dintre micile principate din acele timpuri.

„Împărat al neprihănirii”. — Această expresie poate însemna că Melhisedec, ca împărat, domnea în neprihănire, sau așa cum susțin unii, era primul sau cel mai de seamă dintre cei neprihăniți. De asemenea, el mai era numit „Împărat al păcii” și „Împărat al Salemului”, ceea ce poate arăta faptul că Melhisedec domnea în Salem — expresie ce înseamnă pace — sau că era un împărat pașnic. Astfel, impresia pe care ne-o face legătura versetului doi, este că Melhisedec a fost un preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt, că el mai era în același timp și împărat, și că atît domnia sa, cit și caracterul său personal, justifică atribuțiile ce i-au fost date de Împărat al Neprihănirii și al Păcii.

Versetul 3: „Fără tată și fără mamă”. Aceste cuvinte spuse în dreptul lui Melhisedec de către apostolul Pavel, au fost acelea care au dat loc la speculații, cum că el ar fost o ființă supranaturală, dacă în adevăr ar fi fost fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, fără început și fără de sfîrșit al zilelor, afirmații ce pot fi adevărate numai atunci cînd sînt atribuite dumnezeirii. Totuși — în cazul de față, nu este necesar să rămînem la înțelesul ad-literam al acestor expresii.

Iudeii au fost și au rămas foarte stricți și grijulii în păstrarea genealogiei lor. Acest fapt era în mod deosebit cerut

preoților. Nimeni nu putea sluji ca preot, dacă nu aparținea familiei lui Aron și dacă nu era din seminția lui Levi. Dar pentru aceasta, cel în cauză trebuia să fie în stare să dovedească fără nici un pic de dubiu, că în adevăr, linia lui genealogică purcedea de la Aron, din seminția lui Levi. Dacă exista cumva vreo întrerupere în această linie genealogică, cel în cauză era scos dintre preoți, pierzînd astfel drepturile și privilegiile acordate lor. Din aceste considerente, fiecare iudeu, și în mod deosebit fiecare preot, păstra cu foarte mare grijă tot raportul genealogic al familiei sale.

Dar, în dreptul lui Melhisedec, nu ne este prezentată nici o genealogie. Nu avem nici un raport cu privire la nașterea sa, și nici cu referire la moartea sa. În ceea ce privește raportul biblic, el nu are nici tată, nici mamă, nici început și nici sfîrșit al zilelor lui. Semnificativ este faptul că apostolul Pavel mai adaugă că el a fost asemănat Fiului lui Dumnezeu și nu că el era asemenea Lui. Chiar dacă este totuși dificil a determina acum ce însemnează, ce a vrut apostolul să spună prin expresia „a fost asemănat”, lectura expresiei sugerează faptul că în intenția lui Dumnezeu a fost ca el, Melhisedec, să fie un tip, o exemplificare a Domnului Hristos, și Dumnezeu a dirijat evenimentele în așa fel, ca acest lucru să se realizeze. Pentru acest motiv genealogia sa nu ne-a fost păstrată și nici cu există vreun raport cu privire la nașterea sau moartea sa, și nici cu privire la tatăl și mama sa. Toate acestea se potrivesc foarte bine tabloului privitor la Mesia, dînd astfel posibilitatea lui Dumnezeu să-l folosească ca un tip,

o exemplificare vie a Adevăratului Preot ce avea să vină.

Noi acceptăm punctul de vedere care îl prezintă pe Melhisedec ca o ființă omenească obișnuită, pe care l-a ales Dumnezeu, datorită caracterului și calităților lui, ca să reprezinte pe Domnul Hristos. El nu putea fi o ființă divină una din persoanele dumnezeirii, pentru că un mare preot trebuia să fie „luat dintre oameni” pentru a fi în situația de a putea sluji (Ev. 5, 1). Nici chiar Domnul Isus Hristos, ca Fiu al lui Dumnezeu, n-a putut fi preot și Mare Preot, pînă cînd El nu S-a întrupat, pînă cînd nu s-a făcut părtaş la natura și încercările naturii

„Vedeți bine dar cît de mare a fost el, dacă pînă și patriarhul Avraam i-a dat zeciuală din prada de război.

Aceia dintre fiii lui Levi, care îndeplinesc slujba de preoți, după Lege, au poruncă să ia zeciuală de la norod, adică de la frații lor, cu toate că și ei se coboară din Avraam.

Iar el, care nu se cobora din familia lor, a luat zeciuală de la Avraam, și a binecuvîntat pe cel ce avea făgăduințele.

Dar fără îndoială că cel mai mic este binecuvîntat de cel mai mare.

Și apoi aici, cei ce iau zeciuală, sînt niște oameni muritori; pe cînd acolo, o ia ci-

tea superioritatea poziției sale (v. 7); 3) pentru că Melhisedec este un tip, o exemplificare a celui ce n-are început și nici sfîrșit (v. 8); 4) pentru că și Levi i-a dat zecime (v. 9-10).

Versetul 4: „Vedeți bine dar cît de mare a fost el”. Autorul dorește să sublinieze aici poziția cea înaltă pe care o deținea Melhisedec; căci dacă el putea demonstra cît de mare era Melhisedec, atunci, apostolul Pavel putea cu ușurință să arate că Domnul Isus Hristos a fost cu mult mai mare. Deținea o poziție cu mult mai elevată.

„Dacă pînă și patriarhul”. Aici, Avraam este numit „patriarh”, pentru a mări efectul urmărit de apostol. Melhisedec era așa de important, un personaj așa de mare, încît „chiar și patriarhul” Avraam „i-a dat zeciuală din prada de război”. Procedînd astfel, Avraam recunoștea autoritatea superioară a preoției lui Melhisedec.

Versetul 5: „Au poruncă să ia zeciuală”. Leviții nu numai că aveau dreptul să primească zecime ci ei acționau astfel din poruncă divină. Cu toate acestea, în așezămîntul Vechiului Testament, nu ei au fost primii care au luat zecimea. Melhisedec a făcut acest lucru mai înainte de ei. Dacă ei au făcut acest lucru din poruncă divină, tot la fel a făcut și Melhisedec. Iar faptul că „pînă și patriarhul Avraam”, a dat zeciuală lui Melhisedec, demonstrează faptul de necontestat că el avea cel mai autorizat gir, mai presus de tot ceea ce ar fi putut avea vreun alt muritor. Dacă leviții au fost autorizați de Dumnezeu ca să primească zeciuală, atunci Melhisedec a fost cu atît mai mult autorizat a face aceasta.

noastre omenești, pînă cînd n-a suferit și pînă cînd n-a învățat astfel să asculte. Melhisedec nu putea fi nici înger, sau o altă ființă cerească, căci aceste ființe nu sînt... oameni, ci numai un om poate fi mare preot. Sîntem în acest fel obligați a considera pe Melhisedec ca fiind o ființă umană obișnuită. Astfel stînd lucrurile, tot ceea ce știm despre el este faptul că era Împărat al neprihănirii și Împărat al Salemului, cum și faptul că Avraam i-a dat zecime. Cu aceste precizări, trebuie să considerăm problema închisă.

neva, despre care se mărturisește că este viu.

Mai mult, însuși Levi, care ia zeciuală, a plătit zeciuală, ca să zicem așa, prin Avraam; căci era încă în coapsele strămoșului său, cînd a întîmpinat Melhisedec pe Avraam”. Ev. 7, 4-10.

În aceste versete ni se prezintă patru puncte datorită cărora preoția lui Melhisedec este superioară celei a lui Aron. Astfel 1) pentru că Avraam conștient de acest fapt i-a dat zecime (v. 4-6); 2) pentru că Avraam a primit binecuvîntarea lui Melhisedec, deci îi recunoș-

Versetul 6 : „Care nu se cobora“. Abraam este cunoscut ca fiind prieten al lui Dumnezeu, deci mai mare decât leviții. Lui i-au fost făcute făgăduințele, el a fost tatăl tuturor celor credincioși. Dacă el, Abraam, prieten al lui Dumnezeu și tatăl credincioșilor, a recunoscut pe Melhisedec, atunci, urmașii săi nu pot face altfel. Melhisedec are din partea lui Dumnezeu autoritatea, iar din partea lui Abraam, recunoașterea acestei autorități.

Acești factori nu pot fi desconsiderați, atunci când ne ocupăm de definirea și înțelegerea poziției pe care o deținea Melhisedec.

Versetul 7 : „Melhisedec a binecuvîntat pe Abraam“. Fără nici un fel de discuție este clar faptul că cel mai mic este binecuvîntat de către cel ce ocupă o poziție mai mare. Când Abraam, cu capul plecat a primit binecuvîntarea lui Melhisedec, el îi recunoștea superioritatea autorității și spiritualității sale.

Versetul 8 : „Aici... „Acolo“ Aici... cei muritori primesc zeciuală. Acolo... CINEVA primește zeciuală, despre care se dă mărturie că „este viu“.

În aceste cuvinte, autorul merge dincolo de Melhisedec și-L conturează pe CEL pe care-L reprezintă. Despre Domnul Hristos se face afirmația în același capitol că „El... trăiește pururea“ (v. 25).

Versetele 9—10 : „Însuși Levi“. Așa cum am arătat mai sus, Abraam este considerat ca fiind părintele celor credincioși, și în sensul acesta, tot ceea ce el a făcut, cei ce au venit după el au făcut în numele lui și datorită lui. Astfel, chiar Levi a dat zeciuală lui Melhisedec care este o altă dovadă puternică a poziției deosebite pe care o ocupa Melhisedec.

„Prin credință și Sara, cu toată vîrsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credințioșia Celui ce-i făgăduise.

De aceea, dintr-un singur om, și încă un om aproape mort, s-a născut o sămîntă în mare număr, ca stelele cerului, ca nisipul de pe malul mării, care nu se poate număra.

În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite; ci doar le-au văzut și le-au urât de bine de departe, mărturisind că sînt străini și călători pe pămînt.

Cei ce vorbesc în felul acesta, arată deslușit că sînt în căutarea unei patrii.

Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea.

Dar doreau o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeu lor, căci le-a pregătit o cetate.

Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, cînd a fost pus la încercare: el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu!

El căruia i se spusese: „În Isaac vei avea o sămîntă care-ți va purta numele.

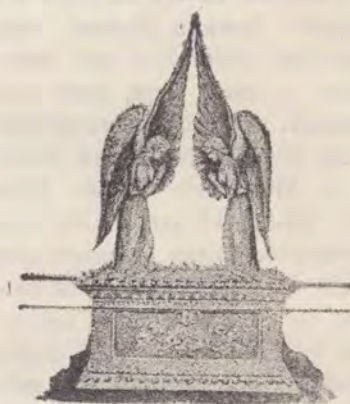
Căci se gîndea că Dumnezeu poate să învieze chiar și din morți și, drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi“ Evr. 11, 11—19.

Cel de-al cincilea punct al superiorității preoției lui Melhisedec, față de preoția lui Aaron, este faptul că preoția lui Aaron n-a făcut niciodată ceva desăvîrșit, ci „pune în loc o nădejde mai bună“ (vers. 11, 19).

Discutarea aici, în acest cadru, a necesității producerii unor schimbări în legea preoției, este necesară datorită slă-

biciunii și lipsei de eficacitate a întregului sistem levitic.

Versetul 11 : „Ce nevoie mai era“. Obiecțiunea și plîngerea ridicată împotriva sistemului levitic, se datora faptului că el nu putea niciodată aduce desăvîrșirea. Faptul acesta arată în mod clar că intenția lui Dumnezeu, scopul său era desăvîrșirea celor ce-I se închinau. Dacă... „desăvîrșirea ar fi fost cu puțință sub preoția levitică“, atunci în mod logic, nu mai era nevoie de o altă preoție. **Faptul însă că preoția n-a realizat acest lucru, cum și faptul că Dumnezeu dorea totuși să realizeze acest deziderat imperios, a determinat instituirea**

unei alte preoții, care să producă desăvîrșirea pe care Dumnezeu dorea s-o realizeze.

Pe de altă parte, dacă Dumnezeu dorea perfecțiunea, și dacă sistemul levitic n-a produs s-au n-a putut produce, n-a putut lucra această neprihănire, atunci în mod logic, devenea imperios necesară schimbarea planului, existența unui nou plan, care să înfăptuiască această perfecțiune. Dacă nu, atunci nu are nici un sens schimbarea preoției. Din acest motiv, observăm că se vorbește foarte mult despre desăvîrșire în această epistolă. Noul nostru Mare Preot, trebuie să producă în Sine desăvîrșirea și să facă această lucrare și în alții,

altfel nimic nu se câștigă prin această schimbare. Astfel, într-un mod foarte real, Dumnezeu este pus la probă, datorită felului și caracterului de oameni pe care El îi produce.

Versetul 12 : „O schimbare a legii“. Legea prevedea că Aaron trebuia să fie preot, iar fiii săi să slujească în aceeași slujbă după el. Cum însă Domnul Hristos nu aparținea seminției lui Levi, și cum numai membrii acestei seminții puteau fi preoți, devine clar faptul că era necesară o schimbare a legii care reglementa preoția, dacă trebuia ca Domnul Hristos să facă această slujbă.

Versetele 13—14 : „O altă seminție“. Domnul Hristos, așa cum am arătat mai sus, aparținea — după trup, unei alte seminții și anume seminției lui Iuda, și casei lui David (Rom. 1, 3 ; Marcu 10, 47—48 ; Mica 5,2 ; Mat, 1,1 ; Luca 3,33). Din această seminție „nimeni n-a slujit la altar“ pentru că numai cei care aparțineau seminției lui Levi aveau acest drept. Acest adevăr este foarte evident, spune apostolul Pavel, și toți iudeii vor fi de acord cu el.

Versetul 15 : „Se face și mai luminos“. Autorul argumentează cum că era absolut necesară schimbarea acestei legi a preoției, dacă trebuia ca preoția în sine să sufere o schimbare. **Apostolul Pavel ne-a arătat că Domnul Hristos nu este din seminția lui Levi și cu toate acestea El este preot, arătându-ne, de asemenea — în concluzie — că legea care prevedea că numai bărbații din seminția lui Levi puteau fi preoți, trebuia să fie modificată, să fie schimbată. Cu toate acestea, apostolul prezintă dovada cea mai concludentă în cuvântul profeției care spune că un alt**

preot trebuia să vină, după rânduiala lui Melhisedec (Ps. 110,4). Dacă acest cuvânt trebuia să se realizeze, atunci este numai drept și necesar, ca vechea lege sau rânduială levitică să fie abrogată.

Versetul 16 : „Unei vieți nepieritoare“ o viață ce nu sfârșește, ce nu se poate pierde, care continuă veșnic.

„Unei porunci omenesti“, aici nu are sensul unui repaus, ci arată numai calitatea sau rangul inferior al preoției în cadrul rânduiei levitice în contrast cu preoția Domnului Hristos. În cadrul preoției levitice, fiul cel mai mare al preotului, îi urma tatălui în slujba sa. Această prevedere făcea ca nu totdeauna să intre în slujba de preot cele mai bune și mai consacrate elemente. De asemenea, nici timpul cît preotul era în funcție, nu era prea mare, ci cel mult treizeci de ani, de la vârsta de douăzeci de ani și pînă la vârsta de cincizeci de ani, iar numai pentru slujba de preot, timpul cît preotul slujea, era de numai douăzeci și cinci de ani (1 Cron. 23, 24—27 ; Num. 4,47 ; 8,21—25). Activitatea intensă și încordată a preotului, îl obliga să se retragă din slujbă la vârsta de cincizeci de ani, cînd de fapt... un om este în plinătatea puterilor și capacității sale de lucru.

Să punem cele de mai sus în contrast cu calitatea preoției Domnului Hristos, cu viața Sa nepieritoare, El fiind astfel un Preot veșnic, „prin puterea unei vieți nepieritoare“.

Versetul 17 : „Tu ești preot în veac“. Autorul, apostolul Pavel, se întoarce iarăși și iară, la această declarație profetică, fundamentîndu-și argumentarea sa pe acest cuvînt. Nici un muritor nu putea fi preot „în veac“. Așa cum am văzut, un preot după legea leviti-

că, putea sluji în această capacitate numai cîțiva ani. În concluzie, dacă trebuia să vină cineva care să servească ca preot continuu, în veac, atunci, acesta trebuia să fie mai mult decît un simplu muritor, mai mult sau mai presus decît un levit.

De aceea „lucrul acesta se face și mai luminos“, devine și mai evident și anume că trebuie să aibă loc o schimbare a legii preoției levitice, dacă trebuia ca un altfel de preot, unul care să slujească în veac, să îndeplinească această lucrare.

Cum am arătat mai sus, rânduiala levitică arăta că fiul mai mare urma tatălui în slujba sa preotească, dar nu totdeauna fiul călca pe urmele tatălui său temător de Dumnezeu. Datorită acestei realități, nu adesea, au fost cazuri cînd credincioși, în virtutea legii levitice, au ocupat posturi și slujbe sfinte, credincioși ce erau cu totul neindicați pentru slujba aceasta sfîntă. În opoziție, în contrast cu această tristă, dar reală situație, Domnul Hristos este numit Mare Preot „prin puterea unei vieți nepieritoare“. El n-are un succesor ce s-ar putea dovedi nevrednic pentru această slujbă. Preoția Sa nu mai trebuie transmisă altuia. El trăiește pururea ca să mijlocească pentru poporul Său, și este totdeauna abordabil, accesibil. Alegerea și numirea în această slujbă, aparține personal lui Dumnezeu, care mărturisește, declară despre Domnul Hristos, că El este „preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec“.

Versetul 18 : „Se desființează aici o poruncă“. Autorul ne vorbește încă de legea preoției levitice. Aceasta era slabă și ineficientă. Să nu ajungem la concluzii greșite. Ea n-a fost

aşa la origine, căci Dumnezeu a fost Acela care a instituit-o. Dar cu această lege a preoţiei levitice a fost la fel ca în cazul primului legământ, care în sine, era bun, dar care a dat greş în cele pentru care a fost instituit datorită atitudinii pe care poporul iudeu a luat-o faţă de el. Legea jertfelor, avea raţiunea şi menirea de a învăţa,

uriciune înaintea lui Dumnezeu. Nu mai era nimic de făcut, din partea lui Dumnezeu, decît să desfiinţeze atît sistemul serviciilor şi al jertfelor de la templu, cît şi preoţia levitică.

Versetul 19: „Căci legea n-a făcut nimic desăvîrşit“, adică legea ce a fost dată pentru jertfele ce trebuiau aduse după

sfirşea începea un altul, şi apoi altul şi aşa mai departe. Astfel se face că apostolul Pavel declară că:

„În adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfăţişarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleaşi jertfe, care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvîrşiţi pe cei ce se apropie.

Altfel, n-ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curăţiţi odată, n-ar mai fi trebuit să mai aibă cunoştinţa de păcate?“ (Ev. 10, 1—2).

Obiecţiunea ce se ridică aici este aceea că nu există nici un sfîrşit al jertfelor, iar motivul invocat este acela că această lege nu poate face pe păcătoşi... perfecti, altfel, jertfele ar fi trebuit să înceteze a mai fi aduse.

Ceea ce nu putea face însă această lege, aduce cu sine vestea cea bună. Această veste bună, această nădejde se concentrează în Domnul Hristos, El fiind Acela care a luat locul preoţiei levitice, preoţie ce era neputincioasă şi zadarnică. Astfel, noi citim despre Domnul Hristos că „printr-o singură jertfă El a făcut desăvîrşiţi pentru totdeauna pe cei ce sint sfinţiţi“ (Ev. 10, 14). Ceea ce n-a putut face această lege, a făcut Domnul Hristos.

„Şi fiindcă lucrul acesta nu s-a făcut fără jurămînt,

căci pe cînd Leviţii se făceau preoţi fără jurămînt, Isus S-a făcut preot prin jurămîntul Celui ce I-a zis: „Domnul a jurat, şi nu Se va căi: „Tu eşti preot în veac, după rînduiala lui Melhisedec“,

prin chiar faptul acesta, El S-a făcut chezaşul unui legămînt mai bun.

de a demonstra cît de oribil este păcatul, dar care din nefericire a ajuns să fie o încurajare la păcat, căci în loc să vadă grozăvia păcatului, care cerea o viaţă în locul vieţii sale, şi care avea să coste viaţa Fiului lui Dumnezeu, poporul Israel ajunsese să considere jertfele lor ca o plată ce trebuia s-o facă în schimbul păcatelor lor. Către acest raţionament păgîn erau îndreptaţi şi de către unii dintre preoţi şi astfel s-a ajuns la neplăcuta situaţie că toate jertfele lor au ajuns o scribă, o

natura păcatului săvîrşit. Astfel, păcătosul putea să-şi aducă jertfa, s-o aducă la sanctuar, să-şi mărturisească păcatul şi să plece de acolo iertat. A doua zi el putea păcătui iarăşi, să repete acelaşi ceremonial, să fie iertat, şi tot aşa a doua zi şi mai departe tot anul. Nu exista — după legea sistemului jertfelor, nici o încetare a acestora. Nici chiar serviciul din Ziua de Ispăşire, nu era final în caracterul său. De îndată ce serviciul zilei respective se termina, începea un nou an, şi cînd acela se

Mai mult, acolo au fost preoți în mare număr, pentru că moartea îi împiedica să rămână pururea.

Dar El, fiindcă rămîne „în veac”, are o preoție care nu poate trece de la unul la altul.

De aceea și poate să mintuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei.

Și tocmai un astfel de Mare Preot, ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși, și înălțat mai presus de ceruri,

care n-are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale, și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut odată pentru totdeauna, când S-a adus jertfă pe Sine însuși.

În adevăr, Legea pune mari preoți pe niște oameni supuși slăbiciunii; dar cuvântul jurământului, făcut după ce a fost dată Legea, pune pe Fiul, care este desăvârșit pentru veșnicie (Evr. 7, 20—28).

Cel de-al șaselea punct al superiorității preoției lui Melchisedec, față de preoția Aaronică, este întemeierea ei pe un jură-

mînt, și un jurămint al lui Dumnezeu (v. 20, 21). Al șaptelea punct și ultimul, este neschimbabilitatea acestei preoții, în contrast cu schimbările permanente din sistemul levitic.

În versetul 22 autorul introduce ideea unui legămint, pentru care El „s-a făcut chezaș”. În acest verset el nu discută în continuare această problemă, ci numai introduce acest subiect, pentru a pregăti pe cititor pentru cele ce le va spune mai târziu. Totuși, el prezintă pe Domnul Hristos, ca pe Unul care „poate să mintuiască în chip desăvârșit”, ca Unul care trăiește pururea ca să mijlocească pentru noi. Domnul Hristos fiind sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși, faptul acesta ne dă certitudinea că El este potrivit, este Cel ce ne trebuia, Cel ce se va supune încercării divine.

Versetele 20—21 : „Domnul a jurat și nu se va căi”. Mai înainte de epistola către Evrei, ni se raportează de două ori că Dumnezeu a jurat: Când El a asigurat pe Avraam că va avea o sămîntă care-i va urma, și atunci când El a jurat că Israel nu va intra în odihna Lui (Evr. 3, 11; 6, 13).

Depunerea unui jurămint constituie totdeauna o ocazie solemnă. În acest caz, Dumnezeu a jurat „și nu se va căi”... „Tu ești preot în veac, după rînduiala lui Melchisedec”. Ne putem pune întrebarea, de ce oare momentul acesta a fost un moment așa de solemn, și de ce oare a fost necesar ca Dumnezeu să facă afirmația că „nu se va căi de faptul că a făcut pe Domnul Hristos preot după rînduiala lui Melchisedec. Preoții erau confirmați în slujba lor fără să fie nevoie de jurămint. De ce a fost oare necesar un jurămint în acest caz, și de ce declarația că Dumnezeu nu se va căi de hotărîrea luată? La prima vedere, acest fapt dă impresia că este o ocazie cu totul ieșită din comun și că ea însemna foarte mult, avea o semnificație deosebit de mare. Care să fie oare motivul pentru un astfel de procedeu?

Că în adevăr, în numirea Domnului Hristos în slujba de Mare Preot se cuprindea foarte mult, acest fapt este evident și nu mai necesită o documentare deosebită. Cît a costat pe Dumnezeu acest lucru, prețul enorm pe care l-a plătit, se poate înțelege din declarația făcută că „nu se va căi” pentru aceasta. Așa mare cît a fost și este prețul pe care omul l-a plătit pentru păcat, nu se poate compara cu prețul infinit plătit de Dumnezeu. Dar în ciuda prețului plătit pentru mintuirea noastră, Dumnezeu nu se va căi, nu va veni un timp cînd să-I pară rău. Să vedem, în scurt, cît a costat pe Dumnezeu acest lucru: 1) Planul de Mintuire a cuprins în el și moartea expiatoare a Domnului Hristos, Fiul lui Dumnezeu, pe crucea Golgotei. Numai dacă concepem pe Dumnezeu ca fiind cu totul diferit de noi, ne putem da seama cît de imens a fost prețul

pe care l-a plătit cerul pentru mîntuirea noastră. „Sînt gata să mă sacrific pe mine“, spunea cîndva un tată auzind istoria crucii de pe Golgota”, „dar niciodată n-aş putea să-mi dau fiul la moarte“. 2) Preţul plătit de Fiul lui Dumnezeu pentru mîntuirea noastră, a fost egal cu cel pe care l-a plătit Tatăl. El a trebuit să Se întrupeze, să Se supună creaturilor ieşite din mîinile Sale, şi să sufere din mîinile acestora toate batjocurile, fiind în final răstignit asemenea unui criminal, pe cruce. El a trebuit să ia locul nostru, ca supus, în timp ce omul, să ocupe locul de conducător şi judecător. 3) Planul de mîntuire va cuprinde în final întregul univers. Oamenii, şi mai corect, cei mîntuiţi, vor deveni moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori cu Domnul Hristos. Ei vor primi un loc pe tronul Fiului lui Dumnezeu, după cum Domnul Hristos stă cu Tatăl pe tronul Acestuia. Cei mîntuiţi vor deveni atunci regi şi preoţi şi deşi, în final, Dumnezeu primeşte împărăţia devenind totul în toate, totdeauna va exista o împărţire a puterii şi a responsabilităţii, care va ridica pe cei mîntuiţi cu mult mai presus de îngeri, făcîndu-i părtaşi naturii divine.

Planul de Mîntuire n-a fost ceva ce a fost aşezat, impus lui Dumnezeu, şi căruia El a trebuit să i se supună, cu care să fie de acord, datorită rebeliunii lui Satan. Din contră, fiecare pas în acest plan al lui Dumnezeu pentru mîntuirea celor păcătoşi a fost prevăzut de El cu mult înainte, chiar din zilele veşniciei. Dumnezeu „n-a fost pus la colţ“ de apariţia păcatului. Planul iniţial al lui Dumnezeu prevedea, de aseme-

CURIERUL ADVENTIST

*urează tuturor cititorilor săi un An Nou fericit,
plin de cereşti binecuvîntări*

nea, ridicarea pe poziţii tot mai înalte a celor creaţi după chipul şi asemănarea Sa, pînă a împărţi cu ei poziţia de conducător al Universului, şi toate acestea au fost cuprinse în numirea Domnului Hristos ca Mare Preot. Această numire a fost confirmată de un jurămint, şi acestui jurămint Dumnezeu îi mai adaugă declaraţia categorică, cum că El nu se va căi de cele ce a făcut. Acest fapt ne dă certitudini pentru prezent şi veşnicie.

Versetul 22 : „Prin chiar faptul acesta“. Expresia include cele ce am arătat mai sus. Cel mîntuit a fost şi este cel care este cîştigat, căci preţul plătit de Dumnezeu pentru mîntuirea noastră este peste capacitatea noastră de a înţelege. Cu toate acestea, lui Dumnezeu nu-I pare rău de preţul plătit pentru noi şi de aceea face această declaraţie că El nu se va căi. Cele pe care Dumnezeu le are în planul Său pentru cei mîntuiţi, vor demonstra cu prisosinţă măreţia bunătăţii lui Dumnezeu.

„Chezaşul“ : Expresia „chezaş“ are aici sarcina de a arăta pe cineva care se consideră responsabil, sau garant, ce garantează aducerea la îndeplinire a unui angajament. În ceea ce priveşte „un legămint mai bun“, Domnul Hristos se face garantul atît în partea ce revine lui

Dumnezeu, cit şi în aceea a omului. Prin moartea Sa ispăşitoare, El asigură pe om că Dumnezeu va merge pînă la capăt în împlinirea obligaţiilor ce şi le-a asumat în acest legămint, în această înţelegere ; prin viaţa Sa, El a asigurat pe Dumnezeu, că omul îşi va îndeplini partea sa. Fiind Dumnezeu şi om, El poate face acest lucru şi l-a făcut.

„Legămint“, sau cum redă traducerea engleză această expresie „Testament“: S-a discutat mult în legătură cu folosirea corectă a acestei expresii, dar putem să spunem — fără a ne fi teamă că greşim — că atunci cînd Dumnezeu alege o expresie care să însemne atît „Legămint“ cit şi „Testament“ sau numai unul din ele, El o alege, o foloseşte, pentru că această expresie exprimă cel mai bine ceea ce are El în minte. Mergînd mai departe vom găsi că legămintul lui Dumnezeu este, de asemenea, un testament, iar testamentul este în sine un legămint, şi cum expresia originală însemnează atît testament cit şi legămint, Dumnezeu foloseşte expresia cea mai potrivită pentru a reda ambele concepţii.

Exeget

INNSBRUCK

noiembrie 1976

Grupul participanților la Innsbruck — noiembrie 1976.

Între 12—18 noiembrie 1976, a avut loc la Innsbruck, Austria, ședința Comitetului Executiv al Diviziunii Euro-Africa. La aceste lucrări a luat parte și o delegație a Uniunii noastre, formată din frații: D. Popa, președintele Uniunii, însoțit de M. Pirvan, secretar al Uniunii și N. Dumitrescu, șeful contabil al Uniunii.

La această întâlnire a participat un număr de șaiszeci și doi de delegați din Europa, Africa și America. Din partea Conferinței Generale au fost prezenți frații: G. R. Thompson, vicepreședinte și B. E. Seaton, secretar-asociat.

Evocînd vizita sa în țara noastră și căldura frățietății advente, fr. E. Ludescher, președintele Diviziunii Euro-Africa a adresat un călduros salut delegației noastre, subli-

niînd experiența unică pe care a trăit-o vizitînd țara noastră și întîlnindu-se cu frățietatea adventă de la noi.

Momentele de studiu și rugăciune, discutarea celor aproape o sută de puncte înscrise pe agenda întîlnirii, au contribuit la unitatea simțămîntelor frățești și a prilejuit reconsacrarea tuturor pe altarul slujirii.

Toți cei prezenți, și în mod deosebit cei ce ne-au vizitat țara și ne cunosc, cum și delegații din Madagascar care își mai amintesc încă de fratele C. Tolici, ne-au rugat să transmitem frățietății advente din țara noastră salutul iubirii lor, pe care îl transmitem cu plăcere tuturor fraților și surorilor noastre.

Ne rugăm Cerului pentru pacea lumii întregi și pentru o bună co-

laborare între toate popoarele lumii, cum și pentru o sfințită unitate între frățietatea adventă de pretutindeni.

D. Popa

★ ★
★

Ședința Comitetului Plin al Uniunii

Marti, 14 decembrie 1976, a avut loc sub conducerea fr. D. Popa, președintele Uniunii, ședința Comitetului Plin al Uniunii, care s-a ținut în București, la sediul Uniunii din str. Labirint 116.

Implinindu-se un an de la Adunarea Generală Electivă a Uniunii, ședința a avut, de asemenea, și un caracter festiv.

La aceste lucrări au luat parte următorii frați, membri ai Comitetului plin al Uniunii: M. Pirvan,

VIZITA FR. E. LUDESCHER

ÎN ȚARA NOASTRĂ

secretarul Uniunii, N. Dumitrescu, șef contabil, C. Petcu, T. Niculescu și I. Moldovan, consilieri; A. Timiș, consilier juridic al Uniunii și secretar al Conferinței Cluj; N. Popescu, președinte al Conferinței București, A. Delea, președinte al Conferinței Cluj, C. Chiorăscu, președinte al Conferinței Bacău, G. Deac, președinte al Conferinței Sibiu, N. Pascu, pastor Conferința București și P. Secui, pastor Conferința Sibiu.

În strădania ca lucrările acestor for de conducere al Uniunii să corespundă cât mai bine dorinței de a realiza o cât mai strinsă legătură cu Comitetele Conferințelor și colegii noștri pastori din districte, cum și cu frații noștri pastori-pensionari, Comitetul Uniunii, mergând pe linia uzanței respectată de-a lungul anilor, a hotărât invitarea în acest comitet a fraților secretari și contabili ai Conferințelor și anume: C. Alexe și D. Stoica, Conferința București, A. Szentágotay, Conferința Cluj, I. Bidiuc și I. Mirea, Conferința Bacău și A. Moldovan și B. Păcuraru, Conferința Sibiu.

Au fost invitați, de asemenea: P. Sibianu, pastor Conferința București, V. Pușcaș, pastor Conferința Cluj, V. Colțuneac, pastor Conferința Bacău, I. Stoiu, pastor Conferința Sibiu și fr. V. Diaconescu, pastor-pensionar.

Au fost analizate problemele privind activitatea Cultului pe anul 1976, au fost aprobate proiectele de buget pentru anul 1977 și s-au rezolvat unele probleme curente ale bisericii.

Lucrările au decurs într-un spirit de responsabilitate și colaborare, aducând mulțumiri Bunului Dumnezeu pentru binecuvântările Sale și Autorităților pentru sollicitudinea cu care au tratat problemele inerente vieții noastre de Cult. Comitetul Uniunii a adus, de asemenea, un Cuvînt de mulțumire la adresa tuturor fraților și surorilor membri ai bisericii, pentru credincioșia lor față de Dumnezeu și Biserică, rostind împreună cu psalmistul:

„Lăudați pe Domnul, căci este bun,
căci în veac ține îndurarea Lui!
Așa să zică cei răscumpărați de Domnul,
pe care I-a izbăvit El
din mâna vrășmașului.
Mari sînt lucrările Domnului
cercetate de toți cei ce le iubesc.
Străluțire și măreție este lucrarea Lui,
și dreptatea Lui ține în vecl’.”

Ps. 107, 1, 2; 111, 2-3

Comitetul Uniunii

ANUNȚ

Cititorii din străinătate se pot abona la Curierul Adventist adresându-se la ILEXIM, Departamentul Export-Import presă, P.O. BOX 136-137; telex 11.226, București, str. 13 Decembrie nr. 3.

Redacția

E. Ludescher

Cind la încheierea Sesiunii Conferinței Generale de la Viena, ne-am despărțit de fratele E. Ludescher, noul președinte ales al Diviziunii Euro-Africa, dînsul mi-a mărturisit că a auzit atît de multe lucruri deosebite despre țara noastră, despre Biserica A.Z.S. din România, încît are o mare dorință să ne viziteze.

Dorința dînsului s-a realizat la începutul lunii august 1976, cînd timp de opt zile, între 2-10 august, fr. Ludescher a făcut prima sa vizită în România.

La București, fr. Ludescher s-a întâlnit cu membrii Comitetului Uniunii, ocazie cu care fr. D. Popa a făcut un scurt istoric al Bisericii A.Z.S. din țara noastră urînd oaspetelui să se simtă bine printre frații din România. A vizitat, de asemenea, sediul Conferinței București, unde a fost salutată de către fr. N. Popescu, președintele Conferinței, cum și de pastori și Comitetul Conferinței, prezenți cu acea ocazie la sediul Conferinței.

Programul vizitei sale a cuprins și vizitarea sediilor Conferințelor Bacău, Cluj și Sibiu, unde s-a întreținut cu conducerea Conferințelor respective, cu frații și surorile care au ținut să fie prezenți la sediile Conferințelor.

Cu această ocazie s-au vizitat unele regiuni pitorești ale țării noastre și anume: Piatra Neamț, unde am oposit pentru cîteva clipe la Casa de Rugăciune, întîmpinați fiind de un grup de frați și surori din localitate, apoi Cheile Bicazului, Lacul Roșu, iar de la Sibiu, am parcurs frumoasa vale a Oltului, valea Prahovei și litoralul românesc, frumuseți ce au încîntat pe oaspete.

În drum spre București oaspetele a vizitat frumosul Locaș de Rugăciune din Rm. Vilcea, unde a fost întîmpinat de prezbiterii Comunității, pastorul consilier Ciucă Ioan și pastorul Ciovică Ioan.

După ce în cursul săptămîinii a avut ocazia să se întîlnească cu conducerea Uniunii și a Conferințelor, în Sabatul de la 7 august 1976, a făcut cunoștință cu frățietatea din Comunitățile din București, iar după-amiază a participat la inaugurarea noii Case de Rugăciune a Comunității Brașov. În felul acesta fr. Ludescher a avut ocazia nemijlocită de a cunoaște spiritul bisericii advente din România și să participe la serviciile divine din Comunitățile noastre.

Luni 9 august, fr. Ludescher, însoțit de fr. D. Popa, M. Pirvan și A. Doroffei a fost primit de către Dl. Gh. Nenciu, conducătorul Departamentului Cultelor. Audiența s-a desfășurat într-o atmosferă plăcută, cordială, oaspetele mărturisindu-și bucuria și încîntarea sa față de tot ceea ce a văzut în cele cîteva zile petrecute în țara noastră și în mod deosebit pentru cele ce a simțit, pentru căldura cu care a fost înconjurat. A rămas profund impresionat de fervoarea vieții religioase libere și prospere, de clima plăcut în care își desfășoară viața și activitatea Biserica A.Z.S. din România, spunînd, ca o concluzie, că va fi totdeauna o bucurie și o sărbătoare pentru dînsul de a reveni în România.

Luîndu-și rămas bun de la Comitetul Uniunii, fr. Ludescher a spus:

„Îmi vine greu cînd mă gîndesc că miine plec și nu vă voi mai vedea, M-am simțit bine la dvs. Apreciez mult dragostea și bunăvoința voastră. Sînt foarte fericit de întîlnirea și convorbirea avută cu Domnul Gheorghe Nenciu, conducătorul Departamentului Cultelor.

Puteți fi mîndri de lucrarea voastră. Lucrați mai departe așa. Aveți Comunități frumoase și membrii credincioși. Domnul să vă binecuvînteze”.

Iar într-o scrisoare trimisă după înapoieră sa la Berna, spunea:

„Zilele pe care am avut prilejul să le petrec în mijlocul dvs. îmi vor rămîne de neuitat... Bucuria și credincioșia voastră față de Dumnezeu, vor fi pentru mine în tot timpul, o mare încurajare”.

Trebuie să recunoaștem că orice întîlnire cu frații noștri, orice cunoaștere reciprocă consemnează o împlinire a rugăciunii Domnului Hristos: „Ca toți să fie una”.

D. Popa

Este o realitate istorică faptul că descoperiri arheologice ca „Sulurile de la Marea Moartă” (de la Qumram), în partea de nord a Mării Moarte, descoperire senzațională de acum 30 de ani și a textelor Ugarite găsite la Ras Shamra pe coasta Mediterană a Siriei de acum aproape 50 de ani, au revoluționat studiarea sistematică și științifică a Bibliei. Printre altele, manuscrisele găsite de arheologi au scos în evidență exactitatea și vechimea manuscriselor ce au stat la baza traducerii Bibliei. Recenta descoperire a unui număr de aproximativ 14.000 tăblițe scrise, datînd cam din anul 2300 în. Hr., a fost salutată de specialiști ca fiind — în materie de arheologie — descoperirea secolului. Descoperirea de la Tell Mardikh din Siria, cam la jumătatea drumului dintre Alep și Hamath, constituie un remarcabil eveniment și pentru cercetătorii Sfințelor Scripturi.

Începînd din anul 1964, o expediție italiană condusă de către Dr. Paolo Matthiae, a făcut excavări la Tell Mardikh, anticul Ebla. Vara trecută, cam prin august și septembrie, au fost găsite aproximativ 14.000 de tăblițe de lut scrise, într-o școală a scribilor ce era situată lin-

dent faptul că atunci cînd textele arheologice nou descoperite vor fi publicate, teologii și savanții în materie, vor fi în stare să lege toate fragmentele materialelor existente, toate informațiile, într-o serie de evenimente continue, în care Ebla a jucat un rol central în legăturile pe care acești regi le-au avut cu statele din vest.

Ca un principal centru politic pe teritoriul de acum al Siriei, Ebla avea legături cu alte puteri ale acelor timpuri, din nord și est (pe lângă Akkad). Spre știință, în unul din aceste texte este amintit numele unui faraon egiptean. Din cele ce se cunosc deja, se pare că atunci cînd aceste materiale vor fi publicate, ele vor aduce o binevenită confirmare a vastei cronologii din istoria Orientului Apropiat. Nu numai că tăblițele de lut de la Tell Mardikh, menționează majoritatea puterilor acelor zile, ci și numeroase orașe din Palestina, care sînt, de asemeni, menționate (unele din ele) și în Sfînta Scriptură.

Din punct de vedere lingvistic, se pare că limba cananită reprezentată în aceste texte, se va dovedi a fi mai asemănătoare ebraicei biblice, decît oricărei alte limbi semitice cunoscute din Orientul Apropiat

supune că își au originea aceste istorisirii.

Mulți critici de la începutul secolului au considerat că legea Mozaică a Vechiului Testament trebuie să fie cu mult mai tîrziu decît timpul lui Moise din secolul al cincisprezecelea înainte de Domnul Hristos. Între timp s-au descoperit legile (cod) lui Hamurabi, ale lui Ur-Nammu, Eshunna, Lipit-Ishtar — toate acestea provenind de la începutul celui de-al doilea mileniu în. Hr., arătînd că legea în anticul Orient Apropiat a apărut mai devreme și nu mai tîrziu.

Acum se ajunge însă la descoperirea tăblițelor de lut de la Ebla, care cuprind, de asemenea, legi (coduri), care sînt cu sute de ani mai vechi, decît cele mai vechi coduri de legi cunoscute pînă acum. Multe din aceste legi ale codului Eblonit, se spune că sună asemănător cu cele din Exod 21—23, în mod deosebit avînd în vedere că limba în care s-au scris e aceeași. În acest fel antichitatea, vechimea legilor biblice devine evidentă și o putem vedea în contextul timpului în care a fost produsă.

TĂBLIȚELE DE LA TELL MARDIKH

— ARHEOLOGIE BIBLICĂ —

gă palatul orașului. Cîteva tăblițe fuseseră găsite și cu un an mai înainte. Datele cu precizie și competență de către arheologii ce le-au descoperit și de către Dr. Giovanni Petinato epigraful expediției, ca fiind cam în jurul anului 2300 în. Hr., tăblițele sînt scrise în limba cananită, iar unele în limba sumeriană, limbă ne-semitică a primei civilizații mesopotamiene. Toate tăblițele sînt scrise folosindu-se scrierea cuneiformă. Arhiva descoperită conține corespondență, diverse tratate, legi, texte religioase etc., etc.

Această descoperire neobișnuită a celei mai vechi și celei mai largi colecții de scrieri cananite, din cîte se cunosc pînă acum, este foarte importantă din mai multe motive. Din punct de vedere istoric, această descoperire deschide un nou capitol în istoria Orientului Apropiat antic. Pînă în prezent savanții în materie aveau cunoștință de existența orașului Ebla din referirile făcute de el din descoperirile anterioare, din textele lui Sargon și Naram-Sin, regi ai anticului Akkad. Unul dintre aceste texte menționează că Sargon cel mare a cucerit Ebla, făcînd pe locuitorii ei vasali ai lui. Un alt text, care este destul de dificil de înțeles, ne spune că nepotul lui Sargon, Naram-Sin, a suferit o mare înfrîngere, iar un al treilea text ne spune că Naram-Sin a distrus în final Ebla. Devine evi-

antic, chiar decît cananita de mai tîrziu folosită în scris pe coasta Siriei, în Ugarit. Majoritatea sistemelor semitice de scris, inclusiv ebraica, sînt consonantice; numai în timpul erei creștine, s-a pus la punct un sistem la care s-au adăugat vocale, așa cum s-a folosit în manuscrisele Bibliei. Dar tăblițele de lut de la Tell Mardikh sînt scrise în limbajul scrierii cuneiforme a cărui pronunție se cunoaște. De aici faptul că noile tăblițe de lut descoperite vor fi de o mare valoare, ajutînd pe savanți să înțeleagă modul în care erau pronunțate cuvintele cananite și chiar cele ebraice.

Conținutul tăblițelor de lut de la Ebla (Tell Mardikh) va fi de un deosebit interes pentru cei ce doresc să cunoască cultura și religia cananților antici. Dar cea mai mare importanță pentru cercetătorii Sf. Scripturi, teologii și arheologii biblici, va fi lumina pe care aceste tăblițe de lut o aruncă asupra împrejurărilor istorice ale Vechiului Testament.

Arheologii și savanții, se așteaptă la mari surprize. De exemplu, se știe deja că tăblițele de lut de la Ebla conțin o istorie a creației și o istorie a popoului. Acest fapt va modifica desigur, concepția că evreii au împrumutat aceste istorisirii din Mesopotamia, unde se pre-

După realitatea arheologilor, unele nume de persoane din aceste tăblițe de lut, sînt asemănătoare cu numele cuprinse în genealogiile din Geneza și din celelalte cărți ale Vechiului Testament. Aceasta, desigur, nu însemnează că persoanele pe care le știm din Biblie sînt menționate în aceste tăblițe de lut, dar acest fapt demonstrează că persoanele amintite în Sfînta Scriptură au nume ce erau comune culturii și timpului lor.

Desigur că trebuie să mai așteptăm un timp pînă cînd aceste noi și interesante tăblițe de lut să fie publicate, pentru ca toți savanții interesați în problemă, să poată, în mod independent, să investigheze și să determine importanța lor și în ceea ce privește perioada patriarhilor, ipotezele privind Pentateucul, dezvoltarea religiei lui Israel și studiarea din punct de vedere filologic a Vechiului Testament. Dar din cele ce au devenit clare pînă acum, se cunoaște destul pentru a fi recunoscută lui Dumnezeu și științei arheologice care readuce la lumina zilei mărturiile ale trecutului îndepărtat, mărturiile ce aruncă o lumină puternică asupra veracității Sfințelor Scripturi.

C. Adv.

Sfârșit de cale

Vestea încetării din viață a fratelui Niță Neacșu, pastor-consilier în cadrul Conferinței Bacău, ne-a îndurerat profund. Scurta lui suferință și dispariția lui prematură ne-a îndoliat inimile. În adevăr, „Omul născut din femeie, are viața scurtă... Se naște și e tăiat ca o floare, fuge și piere ca o umbră” (Iov 14,1—2).

Fratele Niță Neacșu vede lumina zilei la 15 iulie 1921, în Comuna Cioara-Doicești, Jud. Brăila. Copilăria și-o petrece în satul natal, de care-l va lega amintiri plăcute, și-n care se întorcea adesea cu bucurie. Anul 1937, este anul în care regretatul nostru frate și coleg încheie legământul botezului cu Mintuitorul său, căruia îi va rămîne credincios, pînă la ultima suflare de viață.

După satisfacerea serviciului militar se înscrie la Seminarul Teologic A.Z.S., pe care-l absolvă în anul 1949. Colegii și prietenii din această perioadă, îl cunosc ca un tînăr serios, bărbat al rugăciunii și studierii Cuvintului lui Dumnezeu. În multe ocazii a fost elementul de echilibru, un suflet sincer ce trăia profund în intimitatea sufletului său, viața și chemarea sa.

Ca slujitor al lui Dumnezeu este chemat să lucreze în Comunitățile districtului Călărași și Constanța. Aici în Tomisul înserit, la 11 Ianuarie 1953, se căsătorește cu tînăra Angelescu Lidia, întemeind un frumos cămin creștin în toți acești

21 de ani, exemplificind în viața familiei sale principiile de care a fost totdeauna animat, fiind un soț și un tată ideal, trăind intens iubirea pentru cele două fiice ale sale.

Între anii 1956—1962, îl găsim la Brăila pastor-consilier și secretar al Conferinței Dunărea; iar din 1962 este mutat ca pastor-consilier la Conferința Bacău. În 1966 este ales secretar al acestei Conferințe, pînă în anul 1975 cînd adunarea generală îl alege consilier al Conferinței Bacău — îndeplinindu-și cu scumpătate, cu sinceritate și devotament toate îndatoririle sale.

A fost un bun creștin, un prieten sincer și un slujitor plin de sensibilitate și atașat bisericii și cauzei Evangheliei.

Pe data de 20 nov. 1976, după o scurtă dar nemiloasă suferință închide ochii în prezența familiei, a fraților și prietenilor săi I. Bidiuc și V. Jureschi.

Conștient de momentul încheierii vieții sale, spunea: „Nu sînt supărat pe Dumnezeu... sînt în bune relații cu El... Cred că mă voi scula la sunetul trîmbiței învierii celor drepți.”

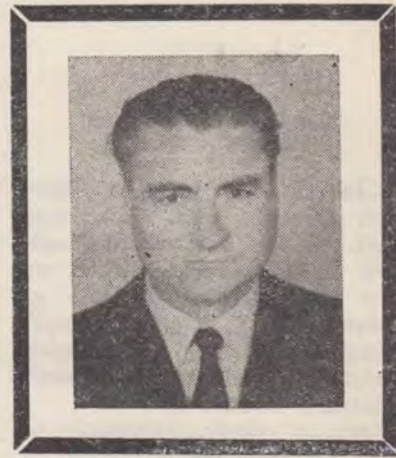
Înmormintarea a avut loc la cîmîtirul din Bacău, unde un mare număr de colegi, frați și surori l-au condus la locul odihnei sale. Cuvîntul mîngîietor al Scripturii a fost rostit de frații V. Jureschi pastorul Comunității Bacău, fr. Moldovan Ioan și Doroftei Aristide din partea Comitetului Uniunii și Chiorăscu Costache, președintele Conferinței Bacău.

Cuvintele încercatului patriarh Iov, sînt o realitate și pentru cel ce a fost fratele și colegul nostru:

„Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pămînt. Chiar dacă mi se va nimici pielea, și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei îl vor vedea, și nu ai altuia. Sufletul meu ținește de dorul acesta înlăuntru, meu.” Iov. 19,25—27.

Da, putem spune cu toată inima: „Fericii morții care mor în Domnul.”

Comitetul Uniunii

— După o lungă și grea suferință, la 12 august 1976, la Pitești, își încheie existența sa pe acest pămînt fr. Ștefănescu Ioan, pastor pensionar, al bisericii noastre, în vîrstă de 57 de ani.

Timp de zece ani a activat ca evanghelist cu cărți, ca apoi alți douăzeci și cinci de ani să fie pastor în diferite Comunități din Conferința București. A fost un pastor cu multă putere de muncă, cu entuziasm și elan în lucrarea chemării soliei. Nu pregeta niciodată să vină în ajutorul tuturor, indiferent de timp, mijloace, iarnă sau vară.

Conștient de starea sănătății sale și de scurtimea zilelor, nu și-a pierdut moralul, ci dimpotrivă, pentru toți constituia o adevărată încurajare. „Nu fiți triști, scumpii mei — ne spunea — atunci cînd Isus mă va deștepta, vă voi căuta; rămîneți credincioși!”

Serviciul divin de înhumare a fost oficiat de frații T. Niculescu, din partea Uniunii de Conferințe, C. Alexe din partea Conferinței București și de pastorii V. Cojea, I. Pătrăreș și I. Soare, care au subliniat în repetate rînduri siguranța făgăduințelor divine ale revederii cu toți cei dragi cît și logica realităților divine prezentate de Dumnezeu în Cuvîntul inspirat cu privire la cea de a doua venire.

Fie ca viața de consăcrare a pastorului Ștefănescu Ioan, dragostea lui profundă pentru turma încredințată și atașamentul său, să fie răsplătite de Bunul Dumnezeu la învierea din morți.

În speranța revederii la marea de cristal.

Întrebări

și

RĂSPUNSURI

S-a încheiat la Cruce lucrarea ispășirii?

„Învățătura, doctrina Bisericii Advente, cum că în prezent are loc, lucrarea de ispășire în Sanctuarul ceresc, nu este oare dovada faptului că Adventiștii neagă eficiența morții ispășitoare a Domnului Hristos la Golgota în favoarea mintuirii noastre?

Oare în adevăr, Adventiștii de Ziua a Șaptea cred că lucrarea ispășirii n-a fost încheiată la cruce? La această întrebare se poate răspunde și DA și NU. Depinde de definiția ce se dă expresiei „ispășire”. Dacă expresia „ispășire” este definită așa cum o definesc creștinii a căror unică bază teologică este Biblia, răspunsul este un categoric NU. În mod esențial, poziția Adventiștilor în legătură cu acest aspect al ispășirii este aceeași cu poziția lumii creștine în general.

Poziția Adventiștilor de Ziua a Șaptea față de aspectul Crucii în lucrarea de ispășire, este astfel definită în lucrarea „The Seventh-day Adventist Encyclopedia” (Enciclopedia A.Z.S.):

„Ispășirea, din punct de vedere teologic, este procesul prin care un păcătos este reîmpăcat cu Dumnezeu, adus într-o stare după voia Lui. Sacrificiul ispășitor al Domnului Hristos pe crucea Golgotei este un act central, decisiv și efektiv în acest proces, și fără el, orice altceva ar fi insuficient pentru a face ispășire pentru păcat. Ispășirea adusă la îndeplinire pe cruce a fost perfectă și completă. Ea, s-a săvârșit 'odată pentru totdeauna' în sensul că nu va mai fi nevoie să fie repetată vreodată”. (S.D.A. Enc., pag. 74—75).

În repetate rânduri E. G. White a folosit expresia „ispășire” în sensul acestei definiții. Să urmărim, de exemplu, următoarea declarație: „Domnul Isus este sacrificiul nostru ispășitor. Noi nu putem face nici o lucrare de ispășire pentru noi; dar prin credință, noi putem accepta lucrarea de ispășire ce a fost săvârșită. Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3,18)... 'cu sîngele scump al lui

Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană' (1 Petru 1,18—19). Prin sacrificiul infinit și prin suferințele inexprimabile ale Răscumpărătorului nostru, El, Hristos a putut să așeze mintuirea la îndemina noastră”. (S.M. Vol. 1/321—322)

În acest pasaj se face clar faptul că lucrarea de ispășire „a fost adusă la îndeplinire”. Într-o altă declarație serva Domnului vorbește despre „Unul care prin sacrificiul propriei Sale vieți, avea să facă ispășire pentru păcat odată pentru totdeauna”. (F.A. 246)

Departa de a minimaliza lucrarea de ispășire, așa cum sint uneori acuzați, Adventiștii de Ziua a Șaptea dau o înaltă considerație jertfei Domnului Hristos pe crucea Golgotei, jertfă ispășitoare în favoarea tuturor celor ce cred. „Moartea Domnului Hristos pe crucea Golgotei, (spune serva Domnului) este unica speranță a mintuirii noastre și va forma tema contemplării noastre în veșnicii. Noi nu putem înțelege pe deplin valoarea lucrării de ispășire. Dacă în adevăr am înțelege acest lucru așa cum se cuvine, atunci am vorbi mai mult despre ea. Darul lui Dumnezeu în Fiul Său cel iubit, a fost expresia iubirii infinite. A fost tot ceea ce a putut face Dumnezeu pentru a păstra onoarea legii Sale și în același timp să salveze pe păcătos”. (S.D.A. Bible Commentary — Comentariu la Ioan 3,14—17/pag. 1132).

Dar ce putem spune despre celălalt aspect al lucrării de ispășire și anume lucrarea efectuată atunci cînd sîngele era dus în sanctuar? O discutare a acestui aspect al problemei, ne conduce la simbolistica Vechiului Testament. Acest aspect al lucrării de ispășire trebuie să fie deosebit, considerat aparte, față de definiția teologică amintită mai sus. Termenul ISPĂȘIRE, care este obișnuit în Vechiul Testament se întilnește de nouă ori, plus de 70 de ori în expresia — „a face ispășire” —; în N. Testament însă se întilnește numai o singură dată și anume în Romani 5,18 unde este o traducere a expresiei grecești care însemnează reconciliere.

Să ne întoarcem spre anul 1844 al istoriei noastre advente și să vedem de ce oare cei ce erau cuprinși în Mișcarea Adventă și-au îndreptat atenția spre acest subiect al ispășirii. Textul cheie al călăuzirii

înțelegerii lor, cum că data de 22 octombrie 1844, era data revenirii Domnului, a fost Dan. 8,14; „Pînă vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfințul Locaș va fi curățit”. La început William Miller a interpretat sanctuarul din textul de mai sus ca fiind pămîntul, care trebuia să fie curățit cu ocazia revenirii de a doua oară a Domnului. Dar începînd cu vara anului 1844, unii dintre aceia care îi împărtășeau punctul de vedere referitor la revenirea Domnului, au început să prezinte o nouă interpretare. Aceștia au văzut în Sfințul Locaș din Dan. 8,14, sanctuarul ceresc, iar în curățirea sanctuarului antițitul zilei de ispășire din sanctuarul pămîntesc. Ei argumentau astfel: „Deoarece Domnul Hristos, Cel ce era prefigurat în Mielul Pascal, a murit chiar în ziua Paștelui iudaic, iar minunea începutului secerișului Evangheliei s-a petrecut chiar în ziua Cincizecimii, ziua în care în vechime se aducea înaintea Domnului snopul de legănat, ca un simbol al secerișului spiritual, nu era oare rezonabil ca evenimentele prefigurate de aceste sărbători să aibă loc chiar în timpul acestora?” De aici, în baza unor calcule, ei au fixat data de 22 octombrie 1844, ca fiind ziua Zilei de Ispășire pe care o sărbătoreau, ca atare, evreii la 1844, după cronologia și număratoarea biblică a timpului și nu după cea în vigoare la data aceea, în secolul al nouăsprezecelea. În acea zi, ei au așteptat pe Marele Preot ceresc ca să iasă din sanctuarul ceresc, să binecuvinteze poporul ce aștepta revenirea Sa, eveniment pe care ei îl considerau ca fiind cea de a doua Sa venire.

Acesta era motivul pentru care ei erau foarte interesați în problema ispășirii. Ei aveau nevoie să descopere care anume aspect al lucrării de ispășire începea în anul 1844, pe baza faptului că ziua antițipică a ispășirii a început la data aceea. De aici argumentarea pe care Comentariul Biblic A.Z.S. o prezintă la textul din Lev. 4,12 cînd spune: „El, Domnul Hristos, slujește în favoarea noastră în sanctuarul ceresc. Această fază a lucrării Domnului Hristos este tot așa de necesară pentru mintuirea noastră, ca și valoarea tipică a singelui mielului ce se aducea de Paști și ca a tuturor jertfelor care se aduceau.

„Folosirea singelui animalului jertfit în marea zi a Ispășirii, era punctul culminant în acest serviciu anual. În adevăr, jertfirea victimei era cu certitudine un lucru important — căci fără această jertfă nu putea fi adus sîngele care intra în serviciul de la Cortul Întilnirii sau Templu. Dar punctul culminant al slujbei era momentul cînd marele preot intra în Sfînta Sfîntelor cu sîngele țapului pentru Dumnezeu (Ev. 9,25). Tot la fel, Domnul Hristos „a intrat... în Locul prea Sfînt... cu însuși sîngele Său” (Ev.

Necrolog

9,12). Moartea Sa pe crucea Golgotei era esențială — căci fără ea, El nu avea ce să ofere (Ev. 8,3) — dar fără continuarea lucrării de ducerea singelui înlăuntrul sanctuarului de sus, jertfa de pe Golgota n-ar fi avut nici o valoare spre mântuire.

Cei mai mulți nu înțeleg și nu apreciază lucrarea Domnului Hristos ca Mare Preot. Cu certitudine, ei cred în singele vărsat; dar nu pot să înțeleagă că trebuie să aibă loc o lucrare, o aplicare a singelui jertfit, pentru a face ca jertfa să fie eficientă.

Nu încapă îndoială că atunci când Miller și ceilalți colaboratori ai lui s-au pronunțat cu privire la lucrarea mântuirii, mai rămăneau încă mult și multe de făcut. Numai mai târziu, după studiu, rugăciune și descoperire divină, Adventiștii de Ziua a Șaptea și-au dezvoltat înțelegerea punctelor lor de doctrină, ajungând la înțelegerea și revelarea adevărului cu privire la lucrarea de curățire a sanctuarului ceresc, inclusiv a doctrinei despre judecata de cercetare.

Dar, ca niște sinceri și interesați cercetători ai profeției, Adventiștii au ajuns la o înțelegere mult mai profundă și mai largă cu referire la lucrarea Domnului Hristos. Nimeni nu interpretează Dan 8,14 așa cum o fac Adventiștii. Biserica A.Z.S. acordă însemnătatea cuvenită anului 1844.

Se va dovedi a fi o incurajare pentru Adventiștii de Ziua a Șaptea, care au fost acuzați că nu dau importanța cuvenită lucrării de ispășire a Domnului Hristos, faptul de a cunoaște că Biserica Adventă are o vedere mult mai profundă, o viziune mult mai cuprinzătoare a lucrării Domnului Hristos. Studiul Spiritului Profetic i-a condus la aceasta. Deși mai sînt și alții care se ocupă într-o oarecare măsură, de studierea profețiilor, ei le interpretează în mod futurist, cel puțin din punctul adventist de vedere, care le interpretează în mod istoric. Lucrarea ispășirii, este lucrarea iubirii divine în favoarea noastră, lucrare săvîrșită la cruce, dar care permite — atîta vreme cît harul lui Dumnezeu mai dăinuie — ca în virtutea jertfei de pe Golgota, singele vărsat al Fiului lui Dumnezeu să fie ispășitor — în lucrarea Sanctuarului ceresc — pentru toți cei ce în credință apelează la El.

Curierul Adv.

Consemnăm în cadrul acestei rubrici cu inimile cernite, dar în același timp cu simțăminte de aleasă prețuire stingerea de viață a unor frați înaintași în vîrstă sau mai tineri, ce au constituit în tot cursul vieții lor adevărate valori atât pentru biserică cît și pentru societate.

— Astfel la 28 iulie 1975, și-a încheiat viața și lucrarea fr. Alexandru St. Ioan, prezbiter în com. Țigănești II, jud. Teleorman.

Născut în anul 1899, a înțeles și primit credința adventă în anul 1931, intrînd de timpuriu în rîndurile slujbașilor bisericii noastre. Din anul 1948 pînă la data decesului său a fost prezbiter al com. Țigănești II, fără vreo întrerupere.

Pastorii Uba Marin și Pascu Năstase care au oficiat serviciul funerar, au evidențiat realitățile făgăduințelor divine ale întîlnirii tuturor copiilor lui Dumnezeu la revederea Domnului Hristos pe nori.

* * *

La data de 8 ianuarie 1976, Comunitatea Viperești din jud. Buzău, conduce la locul odihnei sale vremelnice pe fr. Nicolae R. Mazilu. Născut la 17 iunie 1895 în comuna susamintită, primește solia adventă în anul 1918, ca apoi în anul 1926 să urmeze un an de zile cursurile Institutului Biblic de la Diciosinmartin (Tîrnăveni). Fiind un adevărat stilp al bisericii și al adevărului, fratele Mazilu a fost ales ca prezbiter al Comunității din anul 1937 pînă în 1976, fără întrerupere, și pus de o parte prin binecuvîntare pentru această slujbă.

Cu ocazia serviciului înmormîntării sale, cuvîntul nemuritoarei speranțe advente a fost prezentat de pastorul A. Doroftei din partea Uniunii cît și de pastorii Chițu Marin, Ionescu Ștefan, Vasile Constantin și alții, care l-au condus pe ultimul său drum, și care au reîieșit temeinicia făgăduinței revederii pe noul pămînt la marea de cristal.

— La 30 martie 1976, și-a încredințat viața sa pămîntescă în mîinile Mintuitorului său fratele Drăgușin Petrică, unul dintre primii adventiști din Teleorman, făcînd parte din Comunitatea Alexandria.

S-a născut în anul 1891 și a acceptat adevărul Bisericii noastre în anul 1908. L-am cunoscut cu toții, ca om care iubea principiile și doctrina adventă fapt pentru care a fost întărit prin binecuvîntare și ales prezbiter al Comunității Alexandria ani de-a rîndul. Figura sa sobră și pasul sigur al încrederii sale depline în Mintuitorul, sînt demne de reamărcat. Deși înaintat în vîrstă, nu obosea să repete cuvintele apostolului Pavel din Filipeni cap. 3,14: „alerg spre jîntă; pentru premiul chemării cerești în Hristos Isus!”

Amintirea neștearsă a pașniciei sale figurează în stîrni multă vreme în inimile tuturor celor ce l-au cunoscut. Mîngîierile Scripturii au fost prezentate cu ocazia serviciului funebru din orașul Alexandria, de către fr. Popa Dumitru din partea Uniunii, fr. Faluvegy Dezideriu din partea Conferinței București și de pastorii Chelbegeanu Apostol și Uba Marin.

Ne conducem pe cei dragi la locul odihnei lor nu cu lacrimi ci cu speranța sigură a revederii în curînd pe norii cerului cu Mintuitorul nostru iubit.

* * *

— Fratele Crăciun Iacob, membru și slujbaș al com. Băicoi, jud. Prahova și-a încheiat și el, rostul vieții sale pămîntesc, încredinșîndu-și speranța mîntuirii în mîinile Domnului Hristos.

Născut în februarie 1923 în Moreni, fr. Crăciun s-a alăturat Bisericii Advente în anul 1952. Accidentul care a pus capăt vieții sale, ne face să medităm mai mult la căile Domnului care uneori ni se par de neînțelese. Sîntem siguri însă că El care cunoaște mai bine viitorul poate hotări desigur mai bine în dreptul nostru.

Cuvintele pline de speranță în mijlocul durerii de negrăit a despărțirii au fost rostite de pastorii Doroftei Aristide, Mîndoianu Stan și G. Proksch, prezenți la serviciul înhumării. Fericiți morții care mor în Domnul!

Redacția

Curierul Adventist

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet

Redacția și Administrația :

București : Str. Labirint nr. 116 — Sect. 4 — Tel. 20.76.65

Redactor

Dumitru Popa